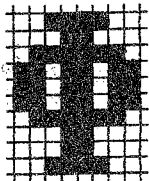

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

ΚΑΤΩ ΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ
ΚΙ Η ΠΑΤΡΙΔΑ
ΖΗΤΩ, ΖΗΤΩ
... ΟΙ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΙ !
(πρωτοβουλία για μια νέα ΔΙΕΘΝΗ).

ΑΘΗΝΑ, 28 ΟΧΤΩΒΡΗ 1993 - τεύχος 81

ΙΔΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ,

Η ΔΕΞΙΑ ΑΠΕΘΑΝΕ ! ΖΗΤΩ Η ΔΕΞΙΑ !, είναι το μόνο μετεκλογικό σχόλιο που μπορούμε να κάνουμε... Η επάνοδος εκείνων που (με τις πράξεις ή με τις παραλείψεις τους) ευθύνονται για την άνοδο (όχι όμως και για την πτώση) του Μητσotάκη και της οικογενείας του στην εξουσία, εκείνων που (με τις πράξεις ή με τις παραλείψεις τους) ευθύνονται για τις δολοφονίες του Μιχάλη Καλτεζά, του Αγγελου Μαυροειδή, του Μιχάλη Πρέκα... δεν είναι φυσικά δυνατόν να έχει καμιά σχέση με τον σοσιαλισμό, λέξη που δεν ακούσαμε να προφέρεται, από το νέο πρωθυπουργό και τους υπουργούς του, ούτε μια φορά, μετά τον εκλογικό τους θρίαμβο.

Βέβαια, παραφράζοντας τη γνωστή ρήση, θα μπορούσαμε να πούμε ότι ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΕΞΙΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΕΣ. ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΣ...

Όσο για τις διάφορες "αριστερές", ισχύει, φυσικά, το ίδιο. Κι όχι μόνο για τις κοινοβουλευτικές, αλλά και για τις εξωκοινοβουλευτικές "αριστερές", που προεκλογικά διακήρυσσαν ότι το αποτέλεσμα των εκλογών "δεν τις απασχολούσε", ότι μετά τις εκλογές "θα συνέχιζαν τον αγώνα" κλπ... για να εξατμισθούν, στην κυριολεξία, μετεκλογικά (κι όμως, θα τις δείτε να ανασταίνονται, λίγο πριν το επόμενο δημοκρατικό πανηγύρι).

ΚΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ (όπως είχαμε γράψει σε προεκλογικό τεύχος) ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ... (Μόνο που, τώρα, "εξασφαλίζεται η λαϊκή κυριαρχία επί των πωλουμένων επιχειρήσεων του δημοσίου τομέα, αφού θα πωληθούν λιγότερες μετοχές και, μάλιστα, στο χρηματιστήριο" !).

ΚΑΤΑ ΤΑ ΛΟΙΠΑ, Ο ΣΚΥΦΤΟΥΛΗΣ ΒΓΗΚΕ ΟΠΟΥ ΝΑΝΑΙ ΘΑ ΒΓΟΥΝ ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ "ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ" ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ... Δηλαδή, θα βγουν από τον Κορυδαλλό και θα κλειστούν στην άλλη, τη μεγαλύτερη φυλακή, που λέγεται ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Οι υπόλοιποι κρατούμενοι, οι ποινικοί, οι ξένοι, οι "κοινωνικοί" θα παραμείνουν, βέβαια, στα κάτεργα, σαν άλλοθι (και ρεκλάμα) της δικής μας "ελευθερίας" και "αθωότητας".

Όπως και νάχει, όμως, το πράγμα, εμείς δεν το βάζουμε κάτω. Εξακολουθούμε... να πιστεύουμε ότι με κάθε εκλογή φθείρεται ακόμη περισσότερο το ολιγαρχικό καθεστώς, στο οποίο επιβιώνουμε, κι έρχεται πιο κοντά η εποχή της επανάστασης.

Κι η πίστη μας αυτή, δεν είναι ευσεβής πόθος και μεταφυσική πεποίθηση, αλλά ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ ΜΑΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ...

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ :

- για τον Γιάννη Γαλανόπουλο
- για την Κατερίνα Γώγου
- αφιέρωμα στην 28 ΟΧΤΩΒΡΗ, για τις απόπειρες των Αναρχικών κατά του Μουσσολίνι κι ακόμη : διεθνή, παραλειπόμενα, σταυρόλεξο.

ΟΛΑ ΤΖΑΜΠΑ. ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΑΣ ΚΕΡΔΟΣ, ΠΟΥ ΤΟ ΘΕΩΡΟΥΜΕ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΚΕΡΔΟΣ, ΠΟΥ ΤΟ ΘΕΩΡΟΥΜΕ ΠΑΝΑΘΡΩΠΙΝΟ ΚΕΡΔΟΣ... ΓΙΑ ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ, ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΤΗΣ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΗΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ, ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ !!! (πέρα από εκλογές και έξω από κέρδη).

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2		■		■		■				
3								■	■	■
4	■		■							
5					■					
6										
7								■		
8			■	■						
9		■				■				
10										

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ :

- 1.Ελληνικής ετυμολογίας λέξη για το ρατσισμό.
- 2.Γρήγορο (ανάποδα).
- 3.Ιδιότητα... ποιημάτων - Γράψτε ΑΝ.
- 4.Χαρακτηρισμός μελών οργάνωσης.
- 5.Οργάνωση της χούντας που φιλοδοξούσε να εξελιχθεί σε πολιτικό κόμμα, μετά την παράδοση της εξουσίας στους πολιτικούς (αρχικά, ανάποδα) - Πρόθεση (ανάποδα) - Αρθρο (πληθ. ανάποδα).
- 6.Είναι στην ουσία τα σύγχρονα "δημοκρατικά" κράτη.
- 7.Αμα τον διαθέτεις... οι νόμοι σε προστατεύουν (καθαρ. αιτιατ.) - Δυό δυοια υγρά.
- 8.Αρχικά αντιαλκοολικής οργάνωσης (είναι τα έδρα σε όλες τις γλώσσες της Ευρώπης) - Διπλασιασμένο, δεν το τρώνε οι χορτοφάγοι - Αρχικά που χαρακτηρίζουν σχήμα τα.
- 9.Τα αρχικά της Ιταλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας. - Κρεβάτι της εποχής του Ομήρου.
- 10.Επικίνδυνη ασθένεια συγχρόνων κοινωνιών.

ΚΑΘΕΤΑ :

- 1.Σεμπασιέν... Γάλλος Αναρχικός του τέλους του περασμένου αιώνα που εξέδωσε την εφημερίδα Le Libertaire (σήμερα εκδίδεται από την Ένωση των Αναρχικών στην Γαλλία) - Προσφώνηση βλακός.
- 2.Σημαίνει "αλλού", αλλά και "δικαιολογία" (ανάποδα).
- 3.Στανισλάβ... Σοβιετικός συγγραφέας έγραψε, μεταξύ άλλων την "Κυβεριάδα" και το "Συνέδριο για το μέλλον". - Το "πλέον" στη δημοτική - Αρχικά βελγικών αυτομάτων.
- 4.Πολύτιμο αγαθό (ανάποδα) - Άρθρο (καθαρ. πληθ.).
- 5.Ρωτάει - Συνθέτης (ντόπιος) των αρχών του αιώνα έγινε γνωστός από τη... μάντρα του.
- 6.Αρχαίος κάτοικος της περιοχής της Αταλάντης.
- 7.Εθεωρούντο τα "κύτταρα" της φασιστικής κοινωνίας.
- 8.Συντομογραφία στρατιωτικού σώματος. - Γράψτε ΥΜ.
- 9.Αντικατέστησε την ΤΑΕ (αρχικά) - Χαρακτηρίζει σημείο ή δράμα.
- 10.Στην Ελλάδα, ο μόνος ήταν ο Αλέξανδρος Παπάγος.

ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ Νο.14 (τεύχος 78).

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ :

- 1.ΨΗΦΟΦΟΡΟΣ. 2.ΡΕΟ - ΟΡΦΑ (ΑΦΡΟ). 3.ΦΛΑ (ALF: Animal liberation Front). - ΕΗΡΟΥΣ. 4.ΓΗ - ΤΟΚΓ (ΓΚΟΤ). 5.ΕΗ ΜΑΙΕΣ - ΜΑ. 6.ΦΑΡ - ΦΟΝ. 7.ΟΠΑΔΟΥΣ. 8.ΣΟΤΥΑ (ΑΥΤΟΣ) - ΑΛ. 9.ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ. 10.ΜΑΗ. - ΗΣΟΤ (ΤΟΣΗ).

ΚΑΘΕΤΑ :

- 1.ΨΗΦΟΣ - ΤΣΥΟ (ΟΥΣΤ). 2.ΗΦ - ΟΠ (ΠΟ). 3.ΦΑΡΜΑ-ΤΟΜ. 4.ΟΕ - ΠΑΡΟΥΣΑ. 5.ΦΟΕ (Guy Fawkes) - ΠΑΧΗ. 6.ΗΤΕΝΑ (ΑΝΕΤΗ). 7.ΡΟΡΟΣ (ΣΟΡΟΡ) - ΔΑΣΗ. 8.ΟΡΟΚ (ΚΟΡΟ) - ΦΟ ΛΕΣ. 9.ΣΦΥΓΜΟΥ - ΙΟ. 10.ΑΣ - ΑΝΣΕΤ (ΤΣΕΝΑ).

ΑΓΓΛΙΑ : ΟΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΣ ΤΑΡΑΧΕΣ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΛ-ΤΑΕ. Έτσι χαρακτηρίστηκαν από την (προσκελιμένη στο Εργατικό Κόμμα) Guardian, οι μάχες διαδηλωτών και αστυνομικών που ακολούθησαν την πραγματικά μεγαλειώδη κινητοποίηση των Αγγλων αντιρρατσιστών, που στις 16 Οκτώβρη 1993 ζήτησαν να τεθεί έλεος στις δραστηριότητες του BNP (British National Party) και των υπολοίπων ναζιστικών ομάδων της Αγγλίας. Η συγκέντρωση, που είχε οργανωθεί με πρωτοβουλία της Anti-Fascist Action και πολλών άλλων ομάδων (μεταξύ των οποίων & όλων των Αναρχικών ομάδων της Βρεταννίας) έληξε στη 1 το μεσημέρι και οι συγκεντρωμένοι άρχισαν πορεία προς τα γραφεία του BNP, στο West Peckham. Αρκετούς δρόμους, ωστόσο, πριν τα γραφεία των ναζι, η αστυνομία είχε στήσει οδοφράγματα με σκοπό την παρεμπόδιση των δεκάδων χιλιάδων αντιρρατσιστών. Οι διαδηλωτές κατάφεραν να παραβιάσουν τα οδοφράγματα, που τα υπερασπίζονταν εκατοντάδες πεζοί αστυνομικοί, αμέσως, όμως, δέχτηκαν την επίθεση έφιππων αστυνομικών και αστυνομικών σκύλων κι αναγκάστηκαν να αποχωρήσουν προς το νεκροτάφειο της περιοχής, πιστεύοντας ότι οι μπάτσοι θα σέβονταν το χώρο. Στις 6 μ.μ., όμως, εκατοντάδες έφιπποι μπάτσοι έκαναν έφοδο στο νεκροτάφειο και, προκαλώντας ζημιές σε αρκετούς τάφους, κατόρθωσαν να δώξουν τους διαδηλωτές προς το Clam Field, όπου, τελικά, οι αντιρρατσιστές διαλύθηκαν, γύρω στις 9 το βράδυ. Σύμφωνα με τις εφημερίδες, τραυματίστηκαν 41 διαδηλωτές και 19 μπάτσοι. Πολλοί διαδηλωτές έχουν συλληφθεί και αναμένονται - ως συνήθως - και άλλες συλλήψεις, με βάση τις φωτογραφίες και τα βίντεο της αστυνομίας και των ΜΜΕ. Στη σύγκρουση, συμμετείχαν, στο πλευρό των μπάτσων, και μέλη της διαβόητης "Combat 18" (της "ομάδας κρούσης" του BNP), η οποία, μεταξύ άλλων, ευθύνεται και για τις πρόσφατες επιθέσεις εναντίον Αναρχικών βιβλιοπωλείων.

16/10/93: Αντιρρατσιστής διαδηλωτής συλλαμβάνεται από δργανα της "αυτής μεγαλειότητας" στο Λονδίνο.

Οι δυο αυτές ναζιστικές ομάδες, δηλαδή η Combat 18 και η Βρεταννική Αστυνομία ευθύνονται και για πολλές δολοφονίες ξένων μεταναστών και Αγγλων αντιρρατσιστών :

- Rolan Adams,
- Rohit Duggal,
- Rumullah Aramesh,
- Stephen Lawrence,
- Joy Gardner...

είναι μερικά μόνο από τα θύματα της ρατσιστικής βίας του παρακράτους & του επίσημου κράτους της Βρεταννίας:..

ΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ "ΑΥΤΗΣ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΑΣ" ΕΞΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΣΕ ΣΚΩΤΙΑ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΑ. Στις 8 Ιούνη 1993, 105 κρατούμενοι της ακτίνας των φυλακών Shotts της Σκωτίας στασίασαν και επί 23 ώρες αρνιόντουσαν να μπουν στα κελιά τους. Ακόμη, έγραψαν στους τοίχους τα συνθήματα "Anti Screw Crew" και "Run Screw Run !" (Αντι-Δεσμοφυλακιστική Τσούρμα και Τρέχα Δεσμοφύλακα, Τρέχα !). Σύμφωνα με τη διεύθυνση της φυλακής, οι στασιαστές προξένησαν ζημιές 100.000 λιρών (36.500.000 δρ). Αιτία της στάσης ήταν η παρεμπόδιση του επισκεπτηρίου κι η υποβολή των επισκεπτών σε σωματική έρευνα. Η 6 Σεπτέμβρη '93 ήταν η μέρα των φυλακών Wymott στο Lancashire της Αγγλίας. Οι κρατούμενοι στασίασαν επί 9 ώρες κι έβαλαν φωτιά στις εγκαταστάσεις, προκαλώντας ζημιές ύψους 20 εκατ. λιρών! (3,6 δισ. δραχμές !).

COUNTER INFORMATION. (Edinburgh). No.38: Οκτ., Νοε., Δεκ. 1993

ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΑΚΟΜΗ Η ΜΟΛΟΤΩΦ ΣΤΟ ΕΛΛΗΣΙΟ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

Στις 15 Νοέμβρη 1993, στο μικτό ορκωτό δικαστήριο της Αθήνας, δικάζεται ο Βαγγέλης Γρίβας, κατηγορούμενος για κατασκευή, μεταφορά και χρήση εκρηκτικών υλών. Οι πράξεις υποτίθεται ότι τελέσθηκαν κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης-πορείας διαμαρτυρίας ενάντια στην επίσημη επίσκεψη στην Αθήνα του προέδρου της Νότιας Αφρικής, Ντε Κλερκ, την άνοιξη του 1990.

Μέχρι τη δίκη, βέβαια, θα κυκλοφορήσει κι άλλο τεύχος του ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ, στο οποίο θα ασχοληθούμε δι-εξοδικότερα με τα πρόσωπα και τα γεγονότα εκείνης της ημέρας.

Στο σημερινό τεύχος, ωστόσο, θα θέλαμε να επιστημόσουμε ένα γεγονός :

Η μολόττωφ (που κατά το κατηγορητήριο έριξε ο κατηγορούμενος) αναγορεύεται σε "εκρηκτικό μηχανισμό".

Το θέμα ανάγεται, φυσικά, στη στοιχειώδη φυσική και χημεία. Όπως είναι γνωστό, η μολόττωφ δεν είναι παρά ένα μπουκάλι γεμάτο με βενζίνη, πετρέλαιο ή άλλο εύφλεκτο υγρό, στο οποίο έχει προσαρμοσθεί ένα κομμάτι στουπί ή βαμβάκι ποτισμένο κι αυτό με εύφλεκτο υγρό. Από τη φύση του, λοιπόν, το κομμάτι ηλ μολόττωφ δεν είναι εκρηκτικό, αλλά εμπρηστικό. Οποιοσ γνωρίζει στοιχειώδη χημεία, ξέρει ότι η διαφορά της καύσης από την έκρηξη, δεν περιορίζεται μόνο στην ταχύτητα της αντίδρασης. Πράγματι, ενώ η καύση είναι η ταχεία ένωση της καυσίμου ύλης με το οξυγόνο, η έκρηξη ορίζεται σαν ταχύς πολλαπλασιασμός του όγκου της περιορισμένης σε δοχείο εκρηκτικής ύλης, που έχει σαν αποτέλεσμα τη ρήξη αυτού του δοχείου προς τα έξω και την εκσφενδόνιση των θραυσμάτων του με ταχύτητα τόσο, ώστε να μπορούν να προκαλέσουν κάποια καταστροφή. Ένα άλλο αποτέλεσμα της έκρηξης είναι η δημιουργία ωστικού κύματος αέρα (ο οποίος σπρώχνεται από την διογκούμενη, ταχέως, εκρηκτική ύλη). Η σφοδρότητα της έκρηξης ορίζεται επομένως σαν συνάρτηση όγκου και χρόνου, δηλαδή, σαν κλάσμα της διόγκωσης της ύλης δια του χρόνου, και μετριέται σε κυβικά εκατοστά ανα δευτερόλεπτο (ή σε "όγκους"/δευτερόλεπτο). Πρέπει, επίσης, να σημειώσουμε ότι η έκρηξη δεν προϋποθέτει αναγκαστικά την οξείδωση της εκρηκτικής ύλης (δηλαδή την ένωσή της με οξυγόνο). Έτσι, ένα μπαλλόνι που το παραγεμίζουμε με ήλιο (αέριο "ευγενές" που δεν ενώνεται με το οξυγόνο ή με άλλα στοιχεία) εκρηγνύεται, δηλαδή σκάει και, μάλιστα, με κρότο, ενώ τα θραύσματα του μπαλονιού εκσφενδονίζονται με ορμή σε όλο τον χώρο.

Αντίθετα, η καύση μπορεί να είναι σφοδρότατη χωρίς έκρηξη, αφού η καύση (σαν ένωση με το οξυγόνο) μετριέται σαν συνάρτηση της οξείδωσης και του χρόνου (δηλαδή, σαν κλάσμα της ύλης που καίγεται δια του χρόνου). Η καύση δεν παράγει, φυσικά ωστικό κύμα, αλλά μόνο θερμότητα.

Η χρήση των μολόττωφ και τα αποτελέσματα που προσδοκά κανείς από τη χρήση αυτή είναι ενδεικτικά : Η μολόττωφ πετιέται επάνω σε σκληρή επιφάνεια, ώστε το γυάλινο μπουκάλι να σπάσει και η εύφλεκτη ύλη να καταλάβει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη επιφάνεια. Αν το μπουκάλι δεν σπάσει, τότε η καύση περιορίζεται, στο στουπί, το οποίο καίγεται και σβήνει, χωρίς να μεταδώσει τη φωτιά στο περιεχόμενο του μπουκαλιού. ή, άλλες φορές, το υγρό του μπουκαλιού καίγεται λίγο-λίγο, καθώς κυλάει από το στόμιό του. Η μολόττωφ, σαν εμπρηστικός μηχανισμός, για να έχει πρακτικό αποτέλεσμα, πρέπει να πέσει επάνω σε άλλο εύφλεκτο υλικό (για να του βάλει φωτιά). Το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, δηλαδή η μετάδοση της φωτιάς, απαιτεί την αργή και όχι τη γρήγορη καύση της ύλης που περιέχεται στο μπουκάλι. Για το λόγο αυτόν, άλλωστε, η εύφλεκτη ύλη της μολόττωφ αναμιγνύεται με επιβραδυντικές ουσίες (π.χ. καυμένο λάδι μηχανής, ακόνι και άμμο). Σημασία, επίσης, έχει και η αναπτυσσόμενη από την καύση θερμότητα. Στην περίπτωση που η μολόττωφ εξερρηγνύετο, η καύσιμη ύλη της θα διασκορπιζόταν και μαζί της θα διασκορπιζόταν και η θερμότητα, με συνέπεια η μολόττωφ να είναι αναποτελεσματική. Έτσι, τα θραύσματα του μπουκαλιού δεν εκτινάσσονται, αλλά παραμένουν εκεί όπου το μπουκάλι προσέκρουσε στη σκληρή επιφάνεια. Εξ αιτίας αυτών των ιδιοτήτων τους, οι μολόττωφ δεν χρησιμοποιήθηκαν ποτέ εναντίον προσωπικού (αφού σ' αυτή την περίπτωση θα έπρεπε να εκσφενδονίζον θραύσματα) αλλά μόνο εναντίον υλικού (οχημάτων, εγκαταστάσεων κλπ.).

Εύλογα, λοιπόν, προκύπτει το ερώτημα : εφ' όσον οι μολόττωφ είναι εμπρηστικές, γιατί οι εισαγγελικές αρχές της χώρας μας τις θεωρούν εκρηκτικές ;

Ο λόγος δεν είναι παρά νομικίστικος : ο ποινικός κώδικας θεωρεί την κατασκευή, κατοχή, μεταφορά και χρήση εκρηκτικών ουσιών ("χωρίς την άδεια της αρμόδιας αστυνομικής αρχής"), κακούργημα.

Αντίθετα, ο νόμος αφήνει ατιμώρητο το άναμμα φωτιάς, τουλάχιστον όταν από τη φωτιά αυτή δεν δημιουργούνται κίνδυνος για ανθρώπινες ζωές και υλικά αγαθά. Και, φυσικά, αυτού του είδους οι κίνδυνοι αποκλείονται, όταν οι μολόττωφ πετάγονται στην άσφαλτο, με μοναδικό σκοπό, ίσως, την αναχαίτηση κάποιας αστυνομικής επέλασης. Διευκρινίζουμε και πάλι ότι οι μολόττωφ δεν πετιούνται επάνω στους αστυνομικούς (αφού εκεί δεν θα σπάσουν), αλλά στην άσφαλτο. Οι πέτρες, αν υπήρχαν, στην Αθήνα και σ' όλες τις πόλεις, σε ικανοποιητικό μέγεθος, θα ήταν πιο αποτελεσματικές, χρησιμοποιούμενες κατά προσωπικού. Ως γνωστόν όμως, τα ζώα δεν φοβούνται παρά την φωτιά. Και, οπωσδήποτε, οι φλόγες είναι πιο "φωτογενείς" (και, άρα, τηλεοπτικά εκμεταλλεύσιμες) από τις πέτρες...

Υ.Γ.1 : Η "κακουργηματοποίηση" των πηδημάτων του ψύλλου (όπως της ρίψης μολόττωφ) είναι η κυριότερη, ίσως, αιτία της "αύξησης της εγκληματικότητας", για την οποία θρηνοδούν ακόμη και ορισμένοι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι...

Υ.Γ.2 : Το γεγονός ότι οι ηλικιωμένοι ψύλλοι δεν επιδίδονται σε πηδημάτα, τόσο όσο οι νέοι, οδηγεί στον χαρακτηρισμό αυτής της "αυξημένης" εγκληματικότητας, ως "νεανικής"...

Υ.Γ.3 : Μέχρι στιγμής, πάντως, οι εισαγγελικοί ισχυρισμοί περί εκρηκτικότητας της μολόττωφ, δεν έχουν γίνει δεκτοί από κανένα δικαστήριο της χώρας.

Τί έγινε στην άλλη πλευρά; (Εξέλιξη του φασισμού στην Ολλανδία).

(από το DWARS), μετάφραση D.R.

Αν πιστέψει κανείς την Ολλανδική μυστική υπηρεσία, η άκρα δεξιά έχει μερικές εκατοντάδες οπάδους. Καμιά ντουζίνα πηγαίνουν στις συγκεντρώσεις συχνά ή δρουν ανάλογα. Ο μόνος λόγος, που η μυστική υπηρεσία κάνει έρευνες, είναι η φασιστική βία στις χώρες οι οποίες βρίσκονται γύρω απ'την Ολλανδία. Νομίζουμε ότι υπάρχουν πιά πολλά απ'αυτά που η μυστική υπηρεσία θέλει να πιστεύουμε.

Η πιά σημαντική αλλαγή τα τελευταία χρόνια ήταν μιά μεγάλη αύξηση στα βίαια επεισόδια σε ακροδεξιό φόντο. Σε σύγκριση με τα προηγούμενα χρόνια αυξήθηκαν οι κακοποιήσεις, επίθεσεις μέ βόμβες, δολοφονίες. Στην Ολλανδία δεν υπάρχει κάποια οργάνωση πίσω απ'την βία, όπως στην Γερμανία. Οι περισσότερες κακοποιήσεις γίνονται από skinheads. Σ'αυτό βλέπουμε κάποια μορφή οργάνωσης. Αυτή η οργάνωση, όμως, βασίζεται πιά πολύ σε ανεπίσημες επαφές παρά σε μια ιεραρχία μέσα στην ομάδα που δίνει εντολές για ξυλόδαρμούς.

Μια άλλη εξέλιξη που εμφανίστηκε φέτος ήταν οι συναντήσεις των Centrum Democraten CD (Κεντρώοι Δημοκράτες), του Centrum Partij CP '86 (Κόμμα Κέντρων '86), του Nederlands Blok (Ολλανδικός Συνδεσμός) και της Democratisch Alternatief Nederland (Δημοκρατική Εναλλακτική Ολλανδία), με σκοπό κάποια συνεργασία. Αυτές οι συναντήσεις οργανώθηκαν με τη δυναμική πίεση του Filip DeWinter, αρχηγού του Vlaams Blok (Φλαμανδικός Συνδεσμός) του Βελγίου. Στις 28 Σεπτεμβρίου '92 οι συναντήσεις είχαν σαν αποτέλεσμα μια συμφωνία η οποία υπογράφηκε στην Αμβέρσα από αντιπροσώπους των τεσσάρων οργανώσεων. Αυτή η συμφωνία αναφέρεται σε τρία θέματα:

- Στις Ευρωπαϊκές εκλογές θα υπάρξει κοινό ψηφοδέλτιο όλων των οργανώσεων.
- Στις υπόλοιπες εκλογές, στις περιοχές όπου μέχρι τώρα δεν υπάρχει καμμία δραστηριότητα, η δραστηριότητα αυτή θα αναλαμβάνεται από μια οργάνωση και όχι από κοινού.
- Θα δημιουργηθεί ειδική "πλατφόρμα" για την επεξεργασία των πρακτικών θεμάτων.

Αμέσως μετά την συνάντησή αυτή, ο Janmaat (αρχηγός των CD) είπε: "Είναι μια μικρή αρχή. Κατά την γνώμη μου δεν προσεγγίσαμε ο ένας τον άλλον. Αν πέσει η κυβέρνηση και οι CD κατέβουν στις εκλογές, δεν περιμένω ότι θα ακολουθήσουν πολλές άλλες οργάνώσεις."

Μετά την συνάντησή υπήρχε μεγάλο άγχος, οφειλόμενο κατά ένα μέρος και στα λόγια αυτά. Το αποτέλεσμα ήταν ένας καβγάς ανάμεσα στον Janmaat και στον Bruyn, πρώην αντιπρόσωπο των CD.

Πέρα από τις 11 ομάδες που περιγράφουμε σ'αυτό το τεύχος, υπάρχουν και άλλες 25 ομάδες στην Ολλανδική άκρο-δεξιά. Οι περισσότερες από αυτές δεν έχουν δύναμη και δεν δρουν. Η μόνη μικρή ομάδα που κάτι έκανε είναι οι Realisten Nederland (Κόμμα Ρεαλιστών Ολλανδίας). Οι RN προσπάθησαν να οργανώσουν συγκεντρώσεις που ματαιώθηκαν κάτω από την αντιφασιστική πίεση. Οι RN συμμετείχαν στις συγκεντρώσεις που αναφέραμε πριν, αλλά όταν ο γραμματέας Ton Steemers έφυγε από τους RN και προσχώρησε στο Nederlands Blok, οι RN διαλύθηκαν. Το ίδρυμα Boerenvolk Broederbond (Αδελφότητα Αγροτικός Κόσμος), καινούργιο όνομα του Zuid Afrikaanse Vriendenkring (Νότιοαφρικάνικος Κύκλος Φίλων), κυκλοφόρησε ένα μικρό περιοδικό με πρωτοσέλιδο έναν SS.

Άλλες ομάδες σαν το ίδρυμα Deltapers (Τύπος Δέλτα), Democratisch Alternatief Nederland (Δημοκρατική Εναλλακτική Ολλανδία) και Rechts Kontakt (Δεξιά Επαφή) παρέμειναν σιωπηλές. Μερικά τεύχη μοιράστηκαν από μιά ομάδα που λέγεται Hollands Blok (Ολλανδικός Συνδεσμός), αλλά δεν ήταν τίποτα σοβαρό. Αυτή η ενέργεια είχε οργανωθεί από έναν νταβατζή με σκοπό να βγάλει λεφτά.

Η Viking Jeugd Nederland (Νεολαία Βίκινγκ Ολλανδίας) δεν έκανε τίποτα, εκτός από ένα μνημόσυνο στο Γερμανικό Στρατιωτικό Νεκροταφείο, με συμμετοχή 15 ατόμων, από την Γερμανία και την ANS.

Η Historical Society De Wende (Ιστορική Συντροφιά η Στροφή) που δεν έδρασε το 1991, δεν είχε καμμία δράση μετά από την 1-7-92, οπότε πέθανε ο πρόεδρος της, Ted Schaap. Αυτή την ομάδα ανέλαβε, τελικά, ο Andre van Hecke, αρχηγός της αδελφής-οργάνωσης Hertog Jan van Brabant (ο κόμης Jan van Brabant). Άλλα μέλη της οργάνωσης αυτής είναι η γυναίκα του Van Heck, Jeanine Colson και ο Ολλανδός Dick Ramkema.

Οι Βέλγοι επίσης έκαναν κάποιες ενέργειες στην Ολλανδία. Η οργάνωση Vrij Historisch Onderzoek (Ελεύθερη Ιστορική Έρευνα) από την Αμβέρσα έστειλε τεύχη στα οποία το Ολοκαύτωμα διαψευδόταν, σε ανθρώπους που είχαν Εβραϊκά επίθετα. Τρεις αντιρατσιστικές οργάνώσεις τους μήνυσαν (μαζί με τον αρχηγό τους, Siegfried Verbeke). Το δικαστήριο, αποφάσισε ότι ούτε η VHO ούτε ο Verbeke επιτρέπεται να στέλνουν η να μοιράζουν τα τεύχη τους.

----- σεχίζεται στο επόμενο τεύχος

ΑΙΤΗ : ΧΑΣΤΟΥΚΙ ΣΕ ΗΠΑ-ΟΗΕ. Αν και ελαφρύτερο και λιγώτερο ηχηρό από εκείνο της Σομαλίας, το Αιτινί χαστούκι στις ΗΠΑ και στον ΟΗΕ, που έχει πια ξεσκαπαστεί σαν μια ακόμη υπηρεσία του State Department, φαίνεται να προκαλεί σοβαρότατες, αλλά και εύλογες, ανησυχίες τόσο στον Bill Clinton, όσο και στον Μπούτρος Μπούτρος Γάλι, που σύμφωνα με "πηγές προσκελιμένες στην ηγεσία του ΟΗΕ", στη Νέα Υόρκη, θεώρησαν "πραγματική πρόκληση" τα επεισόδια που εκτυλίχθηκαν τη Δευτέρα, 11 Οκτώβρη 1993, στην πρωτεύουσα της Αιτίας, Port-au-Prince, όταν χιλιάδες "attachés", δηλαδή "προσκολλημένοι" (πρόκειται για Αιτινούς πολίτες που έχουν καταταγεί σαν "βοηθητικοί" στις ένοπλες δυνάμεις και στα σώματα ασφαλείας του νησιού), αλλά και πάμπολλοι απλοί κάτοικοι κατέβηκαν στο λιμάνι, προπηλάκισαν διπλωμάτες των ΗΠΑ και της ΕΟΚ και κατόρθωσαν να ματαιώσουν την αποβίβαση 200 Αμερικάνων πεζοναυτών, που στέλλονταν να κατακτήσουν το νησί ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ και - φυσικά - υπό την αιγίδα του ΟΗΕ... Τα ΜΜΕ του "πολιτισμένου" κόσμου - δηλαδή των ΗΠΑ και της ΕΟΚ, έσπευσαν να χαρακτηρίσουν τους Αιτινούς "ακροδεξιούς". Η αλήθεια είναι ότι οι "προσκολλημένοι" ανήκουν, βέβαια, στο "νεο-ντυβαλιερικό" ΜΕΤΩΠΟ ΛΑΪΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ (FRAP). Ο Duvallier, δικτάτορας της Αιτίας είχε ανατραπεί με πραξικόπημα, το οποίο, με τη σειρά του ανέδειξε "δημοκρατικό" πρόεδρο της χώρας τον πάτερ-Aristide, έναν παπά. Δύο χρόνια μετά την άνοδο του στην εξουσία, στις 30 Σεπτέμβρη 1991, ο παπάς που είχε αποδειχθεί διεφθαρμένος, τουλάχιστον όσο κι ο πρώην δικτάτορας, ανατρεπόμενος με στρατιωτικό πραξικόπημα κι υποχρεωνόμενος να εγκαταλείψει τη χώρα. Η στρατιωτική κυβέρνηση άρχισε τη βίαιη "εξυγίανση", κυνηγώντας, φυλακίζοντας και δολοφονώντας τους οπαδούς του παπά. Εκτός απ' αυτά, όμως, άρχισε και να εθνικοποιεί τον πλούτο της χώρας, που ο παπάς είχε ξεπουλήσει σε βορειοαμερικανικές και δυτικοευρωπαϊκές εταιρίες. Ετσι, λοιπόν, ο ΟΗΕ ήταν φυσικό να αρχίσει να ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΙΤΗ ! Στις 3 Ιούλη 1993, κάτω από την πίεση ενός διετούς ΕΜΠΑΡΓΚΟ (το οποίο είχε σαν αποτέλεσμα, σύμφωνα με τον ίδιο τον ΟΗΕ, ΤΟ ΘΑ ΝΑΤΟ ΑΠΟ ΠΕΙΝΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟ 10.000 ΑΙΤΙΝΩΝ), ο αρχηγός της στρατιωτικής κυβέρνησης, στρατηγός Raoul Cédras, υποχρεώθηκε να συναντηθεί με εκπροσώπους του παπά, στα Governor's Islands, και να συνυπογράψει την ομώνυμη συμφωνία, με την οποία υποχρεωνόταν να παραδώσει την εξουσία στον "δημοκράτη" πράκτορα των πολυεθνικών, παπα-Αριστέλη... Η ίδια συμφωνία προέβλεπε τον αποπλισμό των ενόπλων δυνάμεων, των σωμάτων ασφαλείας και των "προσκολλημένων" της Αιτίας, καθώς και την ανάπτυξη 1.600 ΚΥΑΝΟΚΡΑΝΩΝ ΤΟΥ ΟΗΕ, από τις ΗΠΑ και τον Καναδά, "καλού-κακού" (αφού το ξεπούλημα του πλούτου από τον παπά και το ξεπούλημα του έθνους από τον στρατηγό, ήταν σίγουρο ότι θα οδηγούσε σε λαϊκή εξέγερση, με απρόβλεπτες συνέπειες)... Οι δεκάδες χιλιάδες των Αιτινών (ΟΧΙ ΜΟΝΟ "ΠΡΟΣΚΟΛΛΗΜΕΝΩΝ") που ξεχύθηκαν στους δρόμους της πρωτεύουσας, αλλά και των άλλων πόλεων και χωριών της Αιτίας, επαληθεύουν τους φόβους του ΟΗΕ, των ΗΠΑ και της ΕΟΚ. Παράλληλα, δείχνουν ότι Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΔΕΝ ΕΛΕΓΧΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ, ΟΠΩΣ ΔΕΝ ΤΗΝ ΕΛΕΓΧΕΙ ΚΙ Ο "ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ" ΤΟΥ "ΔΗΜΟΚΡΑΤΗ" ΠΡΟΕΔΡΟΥ, ΠΑΠΑ-ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ. Με κύριο σύνθημα "Η ΑΙΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΟΜΑΛΙΑ", οι εξεγερμένοι επιτέθηκαν στα γραφεία του ΟΗΕ, ματαίωσαν την αποβίβαση των Αμερικάνων πεζοναυτών και απαίτησαν την άμεση παραίτηση του δοτού "δημοκράτη" πρωθυπουργού Robert Malval. Εκείνο, όμως, που κυριολεκτικά τρομοκράτησε τις ΗΠΑ ήταν το ότι αυτή η ΑΓΡΙΑ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΙΧΕ ΜΟΝΟ ΕΝΑΝ ΝΕΚΡΟ (κι αυτόν κατά λάθος) ΚΙ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΤΕΣ !

Για μίαν ακόμη φορά, τονίζουμε :
η πληροφόρηση πρέπει να οδηγεί σε
δράση κι όχι να παθητικοποιεί.

ΕΞΩ, ΤΩΡΑ, ΑΠΟ ΤΟΝ Ο.Η.Ε. !

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ : 200 νεκροί και τραυματίες είναι ο απολογισμός των συγκρούσεων που ξέσπασαν στο Σαρμπόμι, 70 χιλιόμετρα ανατολικά της Καμπούλ, ανάμεσα στις δυνάμεις του τοπικού φανατικού ισλαμιστή οπλαρχηγού Ζαρντάντ και στους "Μουτζαχεντίν" του γειτονικού Τζαλαλαμπάντ, επίσης φανατικούς ισλαμιστές, αλλά με "διαφορετικές απόψεις" για την... εξουσία ! Η είδηση καταλαμβάνει 9½ γραμμές στη σελίδα 20 της γαλλικής Libération, καμμιά γραμμή φυσικά στις εφημερίδες της Ελλάδας, ούτε έκταστο του δευτερολέπτου στα ελληνικά ραδιοφωνικά και τηλεοπτικά ειδησεογραφικά προγράμματα και δεν απασχολεί ούτε για μια στιγμή τους διαφόρους διπλωμάτες του "πολιτισμένου" κόσμου... ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΜΗ ΣΥΓΚΡΙΝΟΥΜΕ, ΛΟΙΠΟΝ, ΤΗΝ, ΕΣΤΩ & ΜΟΝΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΛΥΨΗ ΤΩΝ 200 ΝΕΚΡΩΝ & ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ (σε μια και μόνο μέρα, την Κυριακή 10 Οκτώβρη 1993) ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΛΥΨΗ ΠΟΥ ΠΑΡΕΧΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ (ΑΠΟ ΤΥΧΑΙΑ ΕΚΠΥΡΣΟΚΡΟΤΗΣΗ ΟΠΛΟΥ) ΤΗΣ ΑΙΤΗΣ 'Η ΣΤΗΝ "ΤΡΑΓΩΔΙΑ" ΤΗΣ ΒΟΣΝΙΑΣ... Στη Νότια Αφρική, τουλάχιστον, όταν σημειώνονται κάποια παρόμοια σε έκταση και αίμα επεισόδια, ανάμεσα στους Ξόσα και τους Ζουλού, τα ΜΜΕ κι ο τύπος σπεύδουν να τα παρουσιάσουν, αφού, κατά τους δημοσιογράφους, έτσι δικαιολογείται το απαρτχάιντ και η διαιώνιση της κυριαρχίας των λευκών που "όντας ανθρωπιστές, δεν αφήνουν τους μαύρους να φαγωθούν μεταξύ τους"... Δυστυχώς, ακόμη κι εμείς, δε μπορούμε ν' αφιερώσουμε περισσότερο χώρο σε ειδήσεις από το Αφγανιστάν, αφού δεν έχουμε παρά ελάχιστες πληροφορίες για τον εμφύλιο πόλεμο που έχει ξεσπάσει στη χώρα μετά την αποχώρηση του στρατηγού Ρουντσκόι (ναι, είναι ο ίδιος που τώρα το παίζει "αρχηγός της δημοκρατικής αντίστασης" στη Μόσχα !)...

ΚΑΜΠΟΤΖΗ : ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΟΥ ΟΗΕ... Ίσως, επειδή στις δυνάμεις του ΟΗΕ στην Καμπούτζη δε συμμετέχουν στρατιώτες των ΗΠΑ (παρά σε ελάχιστο ποσοστό), οι ειδήσεις από την ασιατική αυτή χώρα δεν φτάνουν ποτέ στις σελίδες των εφημερίδων. Όταν, ωστόσο, κάποιος κυανόκρανος, που σκοτώνεται, τυχαίνει να είναι Γερμανός, το γεγονός αξίζει ν' αναφερθεί (τουλάχιστον στον γερμανικό τύπο) έστω και υποβαθμισμένο. Ετσι λοιπόν, μαθαίνουμε ότι ο Γερμανός λοχίας Alexander Arndt, 26 ετών, μέλος της γερμανικής "υγειονομικής" αποστολής, στα πλαίσια των "ανθρωπιστικών" επιχειρήσεων του ΟΗΕ, που αποτελείται από 122 αξιωματικούς και υπαξιωματικούς του γερμανικού στρατού, σκοτώθηκε όταν έπεσε σε ενέδρα ανταρτών, έξω από την πρωτεύουσα, Πνομ Πένχ. Φυσικά, το γεγονός ότι ο νεαρός λοχίας είναι ο πρώτος Γερμανός στρατιωτικός, που σκοτώνεται σε ξένη χώρα, μετά το τέλος του 2ου παγκοσμίου πολέμου, έχει κάποια ιδιαίτερη σημασία για τη Γερμανία και, με το δίκιο τους, οι γερμανικές εφημερίδες της 15 Οκτώβρη 1993 (επομένης του επεισοδίου) αναρωτιούνται για το ποιές θα είναι οι αντιδράσεις της γερμανικής κυβέρνησης και αντιπολίτευσης, για το αν, τελικά, θα εξακολουθήσει η στρατιωτική συμμετοχή της Γερμανίας στις επιχειρήσεις του ΟΗΕ κλπ... Από τη δίκαιη αυτή αναφορά στις επιπτώσεις του γεγονότος στο εσωτερικό συνέχεια στην επόμενη σελίδα

δελφινή

ΚΑΜΠΟΤΖΗ (συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα) της Γερμανίας, ωστόσο, μέχρι το σημείο της πλήρους συσκότισης των όσων συμβαίνουν στην Καμπούτζη, η απόσταση είναι τεράστια... Και, φυσικά, τα άρθρα του γερμανικού τύπου δεν λένε λέξη ούτε καν για την ταυτότητα των καμποτζιανών ανταρτών και πολύ περισσότερο για τις επιδιώξεις τους...

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ - ΙΣΡΑΗΛ : ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΗ Η ΣΥΜΒΙΩΣΗ ; Εχουμε, επανειλημμένα, γράψει ότι ο Αναρχικός προσπαθεί να μην επαναλαμβάνει τις ειδήσεις που περνούν σε άλλα έντυπα, εφημερίδες ή τηλεοπτικούς διαύλους και ραδιοφωνα. Ετσι, η απουσία, στα προηγούμενα τεύχη, ειδήσεων από την Παλαιστίνη και το Ισραήλ δεν οφειλόταν στη μη-κατανόηση των όσων σημαντικών διαδραματίστηκαν εκεί κατά τους τελευταίους μήνες. Ούτε, φυσικά στην έλλειψη ειδήσεων. Οφείλεται στο ότι η πληροφόρηση που παρείχαν άλλοι φορείς ήταν αρκετά πλήρης κι ως έναν μεγάλο βαθμό αρκετά αμερόληπτη. Ο λόγος, που μας αναγκάζει σ' αυτό το τεύχος να ασχοληθούμε με τα όσα συμβαίνουν εκεί, δεν προέρχεται τόσο από εκεί, όσο από εδώ, δηλαδή από την Ελλάδα και τις υπόλοιπες περιοχές του κόσμου, και, ιδιαίτερα, από τα αριστερά και προοδευτικά κινήματα αυτών των περιοχών. Πρέπει, για μια φορά ακόμη να θυμίσουμε ότι ποτέ ο Αναρχικός δεν ήταν "αραφατικός". Ομως, ο πρόσφατος "αντιαραφατισμός" του παγκόσμιου αριστερού-προοδευτικού χώρου παίρνει διαστάσεις τόσο "φιλο"-παλαιστινιακές, που μας θυμίζουν εκείνες τις "φιλο"-παλαιστινιακές δηλώσεις και παροτρύνσεις του Άλβιου ηγέτη Μουαμάρ Καντάφι, που δεν δισταζέ να λέει στους Παλαιστίνιους : "ΟΛΟΙ ΣΑΣ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΤΕ. ΟΛΟΙ ΜΑΣ ΘΑ ΔΟΞΑΣΤΟΥΜΕ !"... Μένουμε, κυριολεκτικά, άφωνοι μπροστά στην τόσο "επαναστατικότητα" των άκαπνων Ευρωπαίων, Αμερικάνων κλπ. αριστερών, αριστεριστών, κομμουνιστών, αντιεξουσιαστών κλπ. "αγωνιστών" που, το μόνο που νοιώθουν από την υπογραφή της ειρήνης μεταξύ Ισραήλ και Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, είναι... απογοήτευση ! Είναι τουλάχιστον γελοίο, όλοι αυτοί που, στο κάτω-κάτω, πέρα από κάποια συνθήματα που φώναξαν σε μερικές διαδηλώσεις, δεν έκαναν τίποτε ουσιαστικό για να απαλύνουν τα δεινά του παλαιστινιακού λαού, να αισθάνονται "προδομένοι" από τον Αραφάτ", επειδή, έστω και προσωρινά, σταματάει ο εθνικισμός των παλαιστινιακών εδαφών και επειδή, έστω και λειψά αναγνωρίζεται η αυτονομία κάποιων παλαιστινιακών εδαφών, μ' αποτέλεσμα το να γλυτώνουν κάποιοι Παλαιστίνιοι από τις σφαίρες.

ΒΟΣΝΙΑ : 0,013 ΝΕΚΡΟΙ ΑΝΑ ΟΒΙΔΑ ! Αυτό είναι το συμπέρασμα από τον "αγριότερο" βομβαρδισμό που δέχτηκε το Σαράγεβο μετά την πρόσφατη εφαρμογή της κατάπαυσης του πυρός". Το ανακολώνω σε το ελληνικό κρατικό ραδιόφωνο, στις 16/10/93, λέγοντας ότι "το Σαράγεβο δέχτηκε καταγισμό και χτυπήθηκε από 690 οβίδες. Αποτέλεσμα ήταν να χάσουν τη ζωή τους 9 άνθρωποι".

ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ : Την ίδια μέρα που οι 690 οβίδες σκότωναν 9 ανθρώπους στο Σαράγεβο, η τουρκική εφημερίδα Hürriyet, της 16/10/93, έγραφε στην πρώτη της σελίδα (έστω και με μικρά γράμματα) ότι οι τουρκικές στρατιωτικές δυνάμεις κατοχής του Κουρδιστάν είχαν σκοτώσει 14 αντάρτες του Κουρδικού Εργατικού Κόμματος, ΡΚΚ, χωρίς να αναφέρει ότι χρησιμοποίησαν πυροβολικό και οβίδες.

ΡΩΣΣΙΑ : ΤΟ ΡΟΥΒΛΙ ΚΑΤΡΑΚΥΛΑΕΙ ακόμη χαμηλότερα. Ο πίνακας που δημοσιεύουμε είναι παρμένος από την εφημερίδα Balkan News, εβδομαδιαία εφημερίδα δεξιάς απόχρωσης που εκδίδεται στην Αθήνα, στα αγγλικά. Ο πίνακας δημοσιεύτηκε στις 17/10/93, και αφορά τις ισοτιμίες διαφόρων ξένων νομισμάτων

Ξένο νόμισμα	Ρούβλι
Δολάριο Αυστραλίας	767.20
Σελλίνι Αυστρίας	106.13
Φράγκο Βελγίου (10 φράγκα)	343.30
Λίρα Βρετανίας	1826.82
Δολάριο Καναδά	894.65
Κορώνα Δανίας	184.23
Μάρκο Γερμανίας	746.95
Γκούλντερ Ολλανδίας	663.89
Μάρκο Φινλανδίας	209.74
Φράγκο Γαλλίας	212.46
Δραχμή Ελλάδας (10 δραχμές)	51.22
Κορώνα Ισλανδίας	17.35
Λίρα Ιρλανδίας	1749.09
Λίρα Ιταλίας (100 λίρες)	75.56
Γεν Ιαπωνίας (10 γεν)	112.91
Δινάριο Κουβέιτ	4009.00
Λίρα Λιθάνου (10 λίρες)	6.94
Κορώνα Νορβηγίας	170.48
Εσκούδο Πορτογαλλίας (10 εκ.)	72.21
Δολάριο Σιγκαπούρης	760.75
Πεσέτα Ισπανίας (10 πεσέτες)	91.85
Κορώνα Σουηδίας	150.63
Φράγκο Ελβετίας	848.92
Λίρα Τουρκίας (10 λίρες)	0.97
Δολάριο ΗΠΑ	1194.00
Ευρωπαϊκή Νομισματική Μονάδα	1410.11
Κορώνα Εσθονίας	93.37
Λατ Λετονίας	1957.38

με τα όσα συμβαίνουν εκεί, δεν προέρχεται τόσο από εκεί, όσο από εδώ, δηλαδή από την Ελλάδα και τις υπόλοιπες περιοχές του κόσμου, και, ιδιαίτερα, από τα αριστερά και προοδευτικά κινήματα αυτών των περιοχών. Πρέπει, για μια φορά ακόμη να θυμίσουμε ότι ποτέ ο Αναρχικός δεν ήταν "αραφατικός". Ομως, ο πρόσφατος "αντιαραφατισμός" του παγκόσμιου αριστερού-προοδευτικού χώρου παίρνει διαστάσεις τόσο "φιλο"-παλαιστινιακές, που μας θυμίζουν εκείνες τις "φιλο"-παλαιστινιακές δηλώσεις και παροτρύνσεις του Άλβιου ηγέτη Μουαμάρ Καντάφι, που δεν δισταζέ να λέει στους Παλαιστίνιους : "ΟΛΟΙ ΣΑΣ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΤΕ. ΟΛΟΙ ΜΑΣ ΘΑ ΔΟΞΑΣΤΟΥΜΕ !"... Μένουμε, κυριολεκτικά, άφωνοι μπροστά στην τόσο "επαναστατικότητα" των άκαπνων Ευρωπαίων, Αμερικάνων κλπ. αριστερών, αριστεριστών, κομμουνιστών, αντιεξουσιαστών κλπ. "αγωνιστών" που, το μόνο που νοιώθουν από την υπογραφή της ειρήνης μεταξύ Ισραήλ και Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, είναι... απογοήτευση ! Είναι τουλάχιστον γελοίο, όλοι αυτοί που, στο κάτω-κάτω, πέρα από κάποια συνθήματα που φώναξαν σε μερικές διαδηλώσεις, δεν έκαναν τίποτε ουσιαστικό για να απαλύνουν τα δεινά του παλαιστινιακού λαού, να αισθάνονται "προδομένοι" από τον Αραφάτ", επειδή, έστω και προσωρινά, σταματάει ο εθνικισμός των παλαιστινιακών εδαφών και επειδή, έστω και λειψά αναγνωρίζεται η αυτονομία κάποιων παλαιστινιακών εδαφών, μ' αποτέλεσμα το να γλυτώνουν κάποιοι Παλαιστίνιοι από τις σφαίρες. ΦΥΣΙΚΑ, ΔΕΝ "ΧΑΙΡΕΤΙΖΟΥΜΕ" ΤΗΝ "ΕΙΡΗΝΗ" ΠΟΥ ΥΠΕΓΡΑΦΗΝ Ο ΑΡΑΦΑΤ ΚΙ Ο ΠΕΡΕΣ ΥΠΟ ΤΙΣ ΕΥΛΟΓΙΕΣ ΤΟΥ ΚΛΙΝΤΟΝ. ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΟΤΙ Η ΕΙΡΗΝΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΠΙΤΥΧΘΕΙ ΜΕ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ ΚΙ ΑΡΧΗΓΩΝ ΚΡΑΤΩΝ. ΞΕΡΟΥΜΕ, ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ, ΟΤΙ, ΑΝ ΣΤΑΜΑΤΑΝΕ ΟΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΚΙ ΟΙ ΣΚΟΤΟΜΟΙ ΣΤΗ ΓΑΖΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΙΕΡΙΧΑ, ΔΕΝ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΤΟ ΙΔΙΟ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΚΑΙ ΣΤΑ ΥΠΟΛΟΙΠΑ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΑ ΕΔΑΦΗ... ΟΜΩΣ, ΓΙΑ ΜΑΣ, ΠΟΥ ΤΟ ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΑ "ΑΠΟΚΤΗ - ΣΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥΣ", ΟΥΤΕ ΤΟ ΝΑ "ΧΑΣΟΥΝ ΟΙ Ι - ΣΡΑΗΛΙΝΟΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ", ΑΛΛΑ ΤΟ ΝΑ ΜΠΟΡΕΣΟΥΝ ΝΑ ΣΥΜΒΙΩΣΟΥΝ Σ' ΕΝΑ "ΚΑΘΕΣΤΩΣ" ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ΤΟ ΣΤΑΜΑΤΗ - ΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΚΟΤΟΜΩΝ, Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥ ΜΕΝΩΝ ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΕΞΟΡΙΣΤΩΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΩΝ ΣΤΙΣ ΕΣΤΙΕΣ ΤΟΥΣ, ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΣΟΒΑΡΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΓΙΑ ΝΑ ΧΑΙΡΟΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΕΥΧΟ - ΜΑΣΤΕ ΤΗ ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΚΑΙ ΔΙΕΥΡΥΝΣΗ ΤΟΥΣ. Αν υπάρχουν ή δεν υπάρχουν "προδοτές" ανάμεσα στον παλαιστινιακό λαό, είναι κάτι που θα πρέπει να το κρίνουν (και, τελικά, θα το κρίνουν) μόνο οι Παλαιστίνιοι. Εμείς, μόνο να ευχηθούμε μπορούμε, τα κριτήρια που θα χρησιμοποιήσουν να είναι κοινωνικά κι εποικοδομητικά κι όχι εθνικιστικά και στείρα...

Λιτ Λιθουανίας	281.60
Καρμποβανερ Ουκρανίας (10 καρμποβανέτ)	0.57
Ρούβλι Λευκορωσίας (10)	5.00
Ρούβλι Καζαχστάν (10)	6.70
Ρούβλι Μολδόβα (10)	6.70
Ρούβλι Τουρκμενιστάν (10)	6.70
Ρούβλι Ουζμπεκιστάν (10)	6.70

Οι τιμές αυτές είναι οι επίσημες τιμές που δίνει η Κεντρική Τράπεζα της Ρωσικής Ομοσπονδίας, στις 13/10/93. Στη μαύρη αγορά, ωστόσο, οι τιμές των ξένων νομισμάτων (όχι εκείνων των χω

ρών της "Κοινοπολιτείας των Ανεξαρτήτων Κρατών") είναι τριπλάσιες ή ακόμη και τετραπλάσιες.

*****
*****
*****
*****
*****
*****
*****
*****

Α Π Ο Π Ε Ι Ρ Ε Σ Α Ν Α Ρ Χ Ι Κ Ω Ν

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ

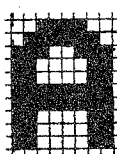
Για τους περισσότερους Έλληνες, η 28η Οκτώβρη δεν είναι παρά μια ΕΘΝΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ. Για κάποιους, λιγότερους, είναι η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΕΝΑΡΞΗΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΦΑΣΙΣΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ. Για ελάχιστους, είναι ΜΝΗΜΗ ΕΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΝΤΟΠΙΟ ΚΑΙ ΕΝΟ ΦΑΣΙΣΜΟ...

Δεν θα "τιμήσουμε" την επέτειο της έναρξης ενός πολέμου ανάμεσα σε δυο κράτη, λοιπόν, παρά μόνο με την τελευταία αυτή έννοια, που είναι, άλλωστε και η μόνη πραγματική έννοια της 28 Οκτώβρη. Ο τρόπος που διαλέξαμε για να αποτίσουμε αυτόν τον οφειλόμενο φόρο τιμής, δεν μπορούσε παρά να είναι αντιφασιστικός και διεθνιστικός.

Στις 25 Απρίλη 1992, η Biblioteca Franco Serrantini (από το όνομα του Αναρχικού συντρόφου που δολοφονήθηκε από την ιταλική αστυνομία στη διάρκεια μιας αντιφασιστικής διαδήλωσης, το 1972) οργάνωσε ένα "συμπόσιο", με θέμα τον ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟ. Στις αρχές του 1993, η Βιβλιοθήκη εξέδωσε σε ένα καλαίσθητο βιβλίο τις εισηγήσεις που ακούστηκαν σ' αυτό το "συμπόσιο", με τίτλο "L'An tifascismo rivoluzionario - Tra passato e presente" (Ο επαναστατικός αντιφασισμός - ανάμεσα στο παρελθόν και στο παρόν).

Και, πράγματι, ο τίτλος είναι "πετυχημένος", αφού και τότε, αλλά δυστυχώς και σήμερα, ο φασισμός σηκώνει κεφάλι κι ο αντιφασισμός ταλαντεύεται ανάμεσα στη συντήρηση και στην επανάσταση... Απ' αυτό, λοιπόν, το βιβλίο διαλέξαμε την εισήγηση του Giuseppe Galzerano, που είχε τίτλο: "Attentati anarchici a Mussolini" (Αναρχικές απόπειρες κατά της ζωής του Μουσσολίνι). Λόγω του εκτεταμένου της εισήγησης, θα την παρουσιάσουμε σε τέσσερις συνέχειες.

Ο Giuseppe Galzerano γεννήθηκε το 1953 στο Castelnuovo Cilento. Από το 1968 συνεργάζεται με πολλά Αναρχικά (Umanità Nova, L'Internazionale, Volontà, L'Agitazione del Sud) και μη έντυπα κι εφημερίδες. Ιδρυτής του ομώνυμου εκδοτικού ούλου, εκδίδει βιβλία για την Αναρχία, τις λαϊκές εξεγέρσεις, τη μετανάστευση, τον αντιφασισμό, την ιστορία των καταπιεσμένων τάξεων, τα προβλήματα του νότου. Εκτός από πολυάριθμους προλόγους σε διάφορα βιβλία, έχει συγγράψει τα Carlo Pisacane - un dirottatore di cent'anni fa (Carlo Pisacane - ένας άνθρωπος που ξέφυγε απ' τα όρια πριν εκατό χρόνια, έκδοση 1975) και Gaetano Bresci, la vita, l'attentato, il processo e la morte del regicida anarchico (Gaetano Bresci, η ζωή, η εκτέλεση, η δίκη κι ο θάνατος του Αναρχικού βασιλοκτόνου, έκδοση 1988). Ετοιμάζει την έκδοση τεσσάρων μελετών, αφιερωμένων στη μνήμη των επίδοξων εκτελεστών του Μουσσολίνι, Giovanni Passannante, Gino Lucetti, Anteo Zamboni και Angelo Sbardellotto, στους οποίους ήταν αφιερωμένη και η εισήγησή του στο "συμπόσιο" της Πύζας, τη δημοσίευση της οποίας αρχίζουμε σ' αυτό το τεύχος του Αναρχικού.

ναπητοί σύντροφοι,

Οι ιστορίες, που θα σας διηγηθώ, είναι ιστορίες πόνου, αίματος, βασάνων... Θα σας μιλήσω για κάποιους συντρόφους μας, που τους έχουμε εντελώς δίκαια, ξεχάσει, η προσφορά των οποίων, όμως, στον αγώνα κατά του φασισμού και στην τελική πτώση του, υπήρξε μεγαλειώδης και αποφασιστική. Για τη δυνατότητα αυτή που μου δίνεται να εκφράζω στους συντρόφους της Πύζας, που οργάνωσαν αυτό το συμπόσιο, τις ειλικρινείς μου ευχαριστίες για αυτή την ταυτόχρονα ιστορική, πολιτική και πολιτιστική πρωτοβουλία τους. Θα πρέπει, ωστόσο, να εκφράσω και τη θλίψη μου για το ότι, για αυτές τις Αναρχικές απόπειρες στη διάρκεια του φασιστικού καθεστώτος, δεν υπάρχει καμιά ολοκληρωμένη ιστορία εκ μέρους των ίδιων των Αναρχικών, εκτός από κάποια σποραδικά άρθρα και κάποια συντομωτάτα σχόλια! Αυτός ο λόγος με ανάγκασε να ανατρέξω σε άλλες πηγές, πηγές που μερικές φορές ήταν ανίθυτες και των οποίων την αξιοπιστία, μέχρι στιγμής, δεν μπόρεσα να ελέγξω. Θα σας αναφέρω προέρχονται από τη μελέτη πηγών που δεν είναι δικές μας, είναι, δηλαδή πηγές μεροληπτικές, όσο κι αν μου φάνηκαν σημαντικές.

Θα μιλήσω, λοιπόν, για κάποιες στιγμές του μαχητικού Αναρχικού αντιφασισμού, που δεν περιοριζόταν στους γενικευμένους, ασαφείς αφορισμούς του λεκτικού αντιφασισμού, για τους συντρόφους μας που δεν δισταζαν να αποδυθούν στον άριστο αγώνα για να αποδώσουν δικαιοσύνη στον Μπενίτο Μουσσολίνι και να ξεριζώσουν από το έδαφος της Ιταλίας τα ζιζάνια της δικτατορίας και του φασισμού, έστω κι αν ήξεραν ότι διακινδύνευαν την ίδια τη ζωή και την ελευθερία τους. Και, όπως πάντα, οι Αναρχικοί ήταν εκείνοι που συνεισέφεραν αγώνες και αίμα στην αντιφασιστική μάχη για την καθιέρωση των αιώνων κι ακατάλυτων αξιών της ελευθερίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης. Οπωσδήποτε, η επιλογή της αφαίρεσης μιας ανθρώπινης ζωής δεν ήταν ποτέ μια εύκολη επιλογή, στην κατάσταση, όμως, που επικρατούσε τότε, δεν υπήρχε η δυνατότητα άλλων επιλογών' έτσι, λοιπόν, δεν θα αναφερθούμε στο ηθικό πρόβλημα και θα ασχοληθούμε μόνο με την αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας.

Ο θάνατος, του οποίου φορείς ήταν οι Αναρχικοί, ήταν για να χρησιμοποιήσουμε την ωραία εικόνα που μας έδωσε η Virgilia d'Andrea - "ο θάνατος που τους λαούς ξυπνάει (...) ο θάνατος που τον τύραννο συντρίβει" !?

----- συνέχεια στην επόμενη σελίδα

1. Olocausto - I nostri attentatori contro il fascismo (Ολοκαύτωμα - Οι εκτελεστές μας ενάντια στο φασισμό), εκδόσεις "Aurora", Forlì, 1/5/1947. Το μοναδικό 20σέλιδο τεύχος, του οποίου συντάκτης ήταν ο Pio Turroni, περιέχει τα εξής: 1ο Maggio, ποίημα της Virgilia d'Andrea --- Ripetere giova...; l'anagrafe del delitto fascista, του a.b. (Armando Borghi) --- Adolescenza luminosa (Anteo Zamboni) της Virgilia d'Andrea --- La masnada in Francia --- Olocausto, του Nino Napolitano --- Gino Lucetti του Ugo Fedeli --- Angelo Sbardellotto --- Vittorio Cantarelli --- Michele Schirru --- Episodi della lotta in America --- Angelo Bartolomei --- Mario Castagna --- Fuoco ai cavalli di Troia --- L'attentato di necessità --- Fernando de Rosa --- Domenico Bonvone --- Il testamento di Michele Schirru. Δημοσιεύονται φωτογραφίες των Virgilia d'Andrea, Anteo Zamboni, Ernesto Bonomini, του δικηγόρου Henry Torres, Vittorio Cantarelli, Carlo Mazzola, Michele Fierro, Angelo Bartolomei, Mario Castagna, Domenico Bonvone, Fernando de Rosa. Σε όλες τις σελίδες υπάρχουν οι φωτογραφίες των Gino Lucetti, Angelo Sbardellotto και Michele Schirru. Το τεύχος μου δόθηκε, μετά το "συμπόσιο" της Πύζας, από τον Giampiero Landi της Biblioteca "Borghesi" του Castelbolognese (RA).

2. Virgilia d'Andrea, "Torce nella notte" ("Δαυλός μέσα στη νύχτα"), Νέα Υόρκη 1933, σελ. 174.

Α Π Ο Π Ε Ι Ρ Ε Σ Α Ν Α Ρ Χ Ι Κ Ω Ν
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ

A. G I N O L U C E T T I

Ο Gino Lucetti, γεννημένος στις 31 Αυγούστου 1900 στην Avenza, στις 10 το πρωί της 11 Σεπτεμβρίου 1926, κρυμμένος πίσω από το κιόσκι ενός εφημεριδοπώλη της Via Nomen-tana, στη γωνία της Piazzale di Porta Pia, στη Ρώμη, με "αστραπιαία κίνηση" εκσφενδόνισε κατά του αυτοκινήτου, που μετέφερε τον ντούτσε, μια βόμβα τύπου Sipe. Η βόμβα κτύπησε στο επάνω μέρος της πόρτας του αυτοκινήτου και έπεσε στο έδαφος, όπου εξερράγη με τρομερό πάταγο. "Ευτυχώς", όπως διαβάζουμε στην απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου³, "η Αυτού Εξοχότης παρέμεινε αβία", ενώ τραυματίστηκαν 8 άτομα. Ο δράστης τράπηκε αμέσως σε φυγή, σύμφωνα με την απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου, και κατεδιώχθη από αστυνομικούς με πολιτικά, εναντίον των οποίων εξαπέλυσε μια δεύτερη βόμβα που δεν εξερράγη. Τον πρόφτασαν και τον συνέλαβαν. Στην κατοχή του βρέθηκε ένα πιστόλι, ήδη οπλισμένο, με μία σφαίρα στην θαλάμη και άλλες έξι στον γεμιστήρα. Από την εξέταση των βλημάτων, που ακολούθησε, αποκαλύφθηκε ότι τα τελευταία είχαν κοπεί και γεμιστεί με υδροχλωρικό οξύ (ακουσφόρτε), προφανώς για να γίνουν πιο θανατηφόρα.

"Εμένα, μου αρέσει να ζώ πραγματικά επικίνδυνα", δήλωσε ο Μουσσολίνι, μετά την απόπειρα του Lucetti⁴.

Ένα από τα θραύσματα της βόμβας σφηνώθηκε στο μέγαρο των Σιδηροδρόμων, σε απόσταση 121 μέτρων από το σημείο της έκρηξης, ενώ άλλα θραύσματα έσπασαν σε χιλιά κομμάτια τις πλάκες του λιθόστρωτου. Ως συνήθως, το πλήθος απείλησε να λυντσάρει τον δράστη, αλλά οι αστυνομικοί κάταφεραν να τον αποσπάσουν από την οργή του κόσμου και τον οδήγησαν στην αστυνομία, όπου τον ανέκριναν, υποβάλλοντάς τον, φυσικά, σε βασανιστήρια. Τους είπε ότι ονομαζόταν Giovanni Ermete κι ότι είχε γεννηθεί στο Castello-nuovo Garfagnana. Δήλωσε ότι είχε φτάσει στη Ρώμη εκείνο το πρωί, από τη Γαλλία, για να σκοτώσει τον Μουσσολίνι. Σε δεύτερη σωματική έρευνα, που του έγινε, βρήκαν επάνω του και κατάσχασαν μια κόκκινη γραβάτα και 3,95 λίρες (που μαζί με κεινές που είχαν βρει, κατά τη στιγμή της σύλληψης, έφταναν στο συνολικό ποσό των 45 λιρών). Αφού τον οδήγησαν στη φυλακή, τον βασάνισαν και πάλι και αφού ανακρίθηκε ξανά, αυτή τη φορά από δικαστικό ανακριτή, έδωσε το πραγματικό του όνομα και δήλωσε ότι είχε δώσει ψευδή στοιχεία για να αποφύγει τυχόν αντίποινα σε βάρος των μελών της οικογενείας του, που δεν ήξεραν τίποτε για το διάβημά του. Πρόσθεσε ότι ήταν ατομιστής Αναρχικός και διευκρίνισε πως είχε δράσει με προσωπική του πρωτοβουλία και δεν είχε συνενόχους. Σύμφωνα με τις έρευνες της αστυνομίας, ο Lucetti θα πρέπει να συνοδευόταν, στο σημείο της επίθεσης, από ένα κίτρινο αυτοκίνητο. Στη συνέχεια, συνελήφθη ο Leonardo Sorio, γεννημένος το 1899 στη Brescia, καμαριέρης στο ξενοδοχείο "Trento e Trieste", στο οποίο είχε μείνει ο Lucetti, με το ψευδώνυμο Gemini Baldonara. Οι αστυνομικοί είχαν πάρει σβάρνα τα ξενοδοχεία της Ρώμης για να βρουν ποιος είχε μείνει ο δολοφονητής Giovanni Ermete, τα χαρακτηριστικά του οποίου περιέγραφαν στους υπαλλήλους. Δύο φορές, ο Sorio αρνήθηκε ότι το πρόσωπο που του περιέγραφαν συγκαταλεγόταν στους πελάτες του. Ελέγχοντας τα κατάστιχο των πελατών, οι αστυνομικοί ανακάλυψαν ότι ο κ. Gemini Baldonara είχε φύγει από το ξενοδοχείο στις 10 Σεπτεμβρίου. Αυτό τους οδήγησε στο να ψάξουν εξωνυχιστικά όλους τους χώρους του ξενοδοχείου. Στο δωμάτιο

του Sorio βρέθηκε ένα αντίτυπο του "Ηγεμόνα" του Μακιαβέλλι κι ένα κομμάτι χαρτί, στο οποίο ήταν γραμμένο κάτι που έμοιαζε με προσχέδιο απολογίας σε δικαστήριο: "Χτύπησα αυτό το ελεεινό όν, που σήμερα έχει γίνει η χτυκιά σμένη πανούκλα της ανθρωπότητας και της ελευθερίας".

Έτσι, ο Sorio συνελήφθη και του απαγγέθηκαν κατηγορίες για συνενόχη και ηθική αυτοουργία στην απόπειρα ανθρωποκτονίας.

Οι έρευνες συνεχίζονται κι ανακαλύπτουν ότι ο Αναρχικός Stefano Vatteroni κι αυτός από την Avenza, όπου είχε γεννηθεί το 1897, είναι παιδικός φίλος του δράστη. Η φίλη μεταβάλλεται σε έγκλημα κι ο Vatteroni υποβάλλεται σε ανάκριση, κατά την οποία παραδέχεται ότι γνωρίζει τον δράστη, ότι του δάνεισε 150 λίρες κι, ακόμη, ότι τον... έτρεφε επί μερικές μέρες, τον Ιούνιο του 1926. Ο Vatteroni συλ-

Autori Vari

L'antifascismo rivoluzionario

Tra passato e presente

λαμβάνεται κι αυτός, σαν συνέννοχος.

Αντίθετα, αφήνονται ελεύθεροι, κατά τη διάρκεια της ανάκρισης, οι Αναρχικοί Alfonso Pettinari και Giuseppe Triburzi, λόγω ανεπαρκών αποδεικτικών στοιχείων, καθώς και ο κουρέας Fausto de Santis, για τον οποίο οι ανακριτές δέχονται ότι δεν διέπραξε τα αδικήματα για τα οποία κατηγορείται.

Το Νοέμβριο του 1926 ιδρύεται το Tribunale Speciale per la Difesa dello Stato, δηλαδή το Ειδικό Δικαστήριο για

----- συνέχεια στην επόμενη σελίδα

3. Tribunale Speciale per la Difesa dello Stato. Decisioni emesse nel 1927. (Ειδικό Δικαστήριο για την Προστασία του Κράτους. Αποφάσεις εκδοθείσας το 1927.). Έκδοση του ιταλικού υπουργείου Διυνας, Ρώμη 1980, σελ. 98-119. Σχετικά με τα γεγονότα που εξετάζουμε, αναφερόμαστε στην απόφαση που είναι καταχωρημένη στα πρακτικά, με αύξ. αριθμό 20. Στη συνέχεια του άρθρου, χρησιμοποιούμε τη συντομογραφία "Ειδικό Δικαστήριο", ακολουθούμενη από τον αύξ. αριθμό της απόφασης.

4. Paolo Monelli, "Mussolini, piccolo borghese" ("Μουσσολίνι, μικροαστός"), Μιλάνο 1983, σελ. 134.

Α Π Ο Π Ε Ι Ρ Ε Σ Α Ν Α Ρ Χ Ι Κ Ω Ν
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ

A. G I N O L U C E T T I

..... συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα την Προστασία του Κράτους⁵, το οποίο, κανονικά δεν έπρεπε να έχει αρμοδιότητα να δικάζει πλημμελήματα και κακουργήματα που είχαν διαπραχθεί πριν την ίδρυσή του. Το Ειδικό Δικαστήριο άρχισε να λειτουργεί το Φλεβάρη του επόμενου χρόνου και οι πρώτες του αποφάσεις αφορούσαν πάλιτες και εργάτες, σαν τον Giuseppe Piva απ' το Verucchio (Fo)* και τον Cataldo d'Orta απ' το Corato (Ba), επειδή, μεταξύ άλλων, το βράδυ της απόπειρας, στη Ρώμη, είχαν πει: "Ακόμη δεν τον σκότωσαν!", με αποτέλεσμα να καταδικαστούν σε φυλάκιση 9 μηνών, σε πρόστιμο 500 λιρών και σε έναν χρόνο "ειδικής επίβλεψης" ** 6. σαν τον Αναρχικό Timoteo Ricci απ' το Colmurano (Mc), επειδή, πάλι στη Ρώμη εγκωμίασε την απόπειρα, λέγοντας: "Καλά έκαναν κι αποπειράθηκαν να σκοτώσουν τον Μουσσολίνι!" του επιβλήθηκε συνολική ποινή φυλάκισης 6 ετών, 2 μηνών και 25 ημερών και πρόστιμο 2.200 λιρών, στέρηση πολιτικών δικαιωμάτων ***, η πληρωμή των δικαστικών εξόδων και 5ετής "ειδική επίβλεψη" 7. Και πάλι στη Ρώμη, ο ξυλουργός Luciano Zignani απ' το Montignano (An) είπε "είναι κρίμα" που δε σκότωσαν τον Μουσσολίνι, το δικαστήριο όμως έκρινε ότι τα πραγματικά γεγονότα δεν συνιστούσαν αδίκημα και τον αθώωσε 8. Στο Magliano Sabina (Ri), το ζεύγος της Angelica και του Ubaldo Paganì κατηγορήθηκαν ότι είχαν εκδηλώσει "την συμφωνία τους με την απόπειρα του Lucetti" αθωώθηκαν, όμως, λόγω ανεπαρκούς αποδείξεως της ενοχής τους 9. Στη Βενετία, η Giuseppina Gorin κατηγορήθηκε ότι είπε: "Το νεαρό που επιτέθηκε κατά της ζωής του επικεφαλής της Κυβέρνησης θα έπρεπε να τον σηκώσουν στα χέρια και όχι να τον φυλακίσουν!", αθωώθηκε, όμως, λόγω ανεπαρκών αποδείξεων 10. "Αν δεν είναι ικανοί να σκοτώσουν τον Μουσσολίνι, θα το φροντίσω εγώ!", είπε ο Elenio Foronì απ' το Maiolati (An). Το δικαστήριο έκρινε ότι η φράση δεν συνιστούσε αδίκημα 11. Στη Σικελία, ο δάσκαλος Giuseppe Incardona απ' το Alcamo συνελήφθη για εγκωμιασμό των αποπειρών κατά του ντούτσε, αλλά το δικαστήριο έκρινε ότι δεν υπήρχε αδίκημα 12. "Πώς; Δεν του έκαναν τίποτα; Μα, για τ' όνομα του θεού! Βαμβακερές βόμβες χρησιμοποιούν ή μάλλινες;!", αναφέρθηκε ότι θρονούσε ο Antonio Donato Schettini απ' την Castellana (Ba), ο οποίος, όμως, δεν παραπέμφθηκε σε δίκη επειδή η προδικαστική εξέταση δέχτηκε ότι δεν υπήρχε αδίκημα 13. Ο Guglielmo Fassi, απ' το Cuggiono (Mi), κατηγορήθηκε ότι, στο χωριό του, είπε: "Αν ο Μουσσολίνι σκοτωνόταν, το 90% των Ιταλών θα ήταν ευχαριστημένο" το δικαστήριο τον έκρινε διανοητικά ανεπαρκή και τον αθώωσε 14. Στο Viareggio (Lu) ο Vittorio Viale γράφει στην πόρτα ενός γραφείου το σύνθημα "Ζήτω ο Lucetti! Θάνατος στον Μουσσολίνι!", αλλά αθωώνεται 15. "Δεν θα είναι πάντα έτσι, δεν θα του έρχονται πάντα ευνοϊκά τα πράγματα", λέει ο νεαρός Giuseppe Dorinzi, που οδηγείται στο τακτικό πλημμελειοδικείο και καταδικάζεται πρωτόδικα για να αθωωθεί, τελικά στο εφε-

τελο 16. "Αν τον σκότωναν, θα κέρναγα όλο τον κόσμο" λέει ο Luigi Melandri απ' το Russi (Ra) εναντίον του οποίου ασκείται ποινική δίωξη, αλλά η υπόθεση δεν φτάνει στο δικαστήριο, επειδή, στο μεταξύ, ο Melandri πεθαίνει 17. "Αυτός ο βλάκας μπορεί να φοράει αλεξίσφαιρο" σχολιάζει ο Michele Napoli απ' το Baronissi (Sa) κι εκφράζει τη στενοχώρια του που τελικά δεν κατάφεραν να σκοτώσουν τον Μουσσολίνι. Τελικά, δεν δικάζεται επειδή δεν υπάρχουν αποδείξεις 18. "Λυπάμαι που η απόπειρα κατά του Μουσσολίνι δεν έγινε από κάποιον Lucchese" έτσι, θα δοξαζόταν η περιοχή της Lucchesia", λέει ο Angelo Sargenti απ' το San Lorenzo a Vacoli (Lu), αλλά κι αυτός αθωώνεται 19, ****.

Ο ρεπουμπλικάνος Vincenzo Baldazzi, ιδιοκτήτης ενός μπαρ στο Fregene, που ήταν εκτοπισμένος μέχρι τον Απρίλη εκείνου του χρόνου, την ημέρα της απόπειρας επισκέφθηκε "τον επικίνδυνο Αναρχικό Errico Malatesta" και, μερικές μέρες αργότερα, έστειλε έναν συνεργάτη του στην Avenza, για να δώσει στη μητέρα του Lucetti το ποσό των 1.000 λιρών 20 και για να της συστήσει έναν δικηγόρο απ' το Παρίσι, κάποιον Marco Gafferri για την υπεράσπιση του γιού της. Για αυτή του την πράξη αλληλεγγύης, ο Baldazzi καταδικάστηκε από το Ειδικό Δικαστήριο σε φυλάκιση 5 ετών, την οποία εξέτισε ολόκληρη, αρνούμενος να συνοπογράψει την αίτηση χάριτος που υπέβαλλε η μητέρα του, το 1930 21.

Μισή ώρα μετά την απόπειρα, η αστυνομία εισέβαλε στο σπίτι του Errico Malatesta και έκανε "φύλλα και φτερά" ακόμη και το κραββάτι και τα βιβλία, κατόχοντας όσες σημειώσεις βρήκε. Ο Malatesta οδηγήθηκε στην αστυνομία, ενώ στη διάρκεια της ίδιας νύχτας, συνελήφθη και η συντρόφισσά του Elena Melli. Τις μέρες που ακολούθησαν -- όπως αναφέρει ο ίδιος ο Malatesta στις 25 Σεπτεμβρίου 1926, σ' ένα γράμμα του προς τον Luigi Fabbri -- συνελήφθησαν πάνω από 500 άτομα. "Εφτάσαν να ξετρυπώσουν - γράφει ο Malatesta - ανθρώπους που είχαν πάψει να έχουν σχέσεις μ' εμάς εδώ και πάνω από 30 χρόνια (...). Κατόπιν, αφού μας κράτησαν 10-12 μέρες, μας άφησαν χωρίς ούτε καν να μας ανακρίνουν, εκτός από κάποιες ερωτήσεις στην αστυνομία τη μέρα που μας άφησαν ελεύθερους. Τώρα, πιθανόν όσους τους ξέφυγαν από το πρώτο ανθρωποκνηνητό, αλλά πιστεύω ότι κι αυτούς θα τους αφήσουν σε λίγες μέρες. Στη φυλακή έχουν απομείνει μόνο κάποιον που γνωρίζουν προσωπικά τον Lucetti, συγχωριανοί και παιδικοί του φίλοι. Ελάχιστα αντίποινα... τουλάχιστον απ' ό,τι μαθαίνουμε. Μόνο στη Ρώμη, πέφτει ξύλο σ' όποιον τους πέσει βράδυ στο δρόμο" 22.

Στο Ειδικό Δικαστήριο έγιναν κι άλλες δίκες ατόμων, κατηγορουμένων για συμμετοχή στην απόπειρα του Gino Lucetti, όλοι όμως αθωώθηκαν. Ανάμεσα στους άλλους, παραπέμφθηκε & ο τότε δημοσιογράφος και μετέπειτα συγγραφέας Mario Mariani, μαζί με άλλα 6 άτομα, σαν συνένοχοι στην απόπειρα. Η κατηγορία προερχόταν από την αστυνομική διεύθυνση της

..... συνέχεια στην επόμενη σελίδα

5. Tribunale Speciale Fascista (Φασιστικό Ειδικό Δικαστήριο. Ανατύπωση από την αρχική έκδοση της Giustizia e Libertà, Παρίσι, 1932), Casalvelino Scalo, 1992. 6. Ειδικό Δικαστήριο 1927, (βλ. παραπάνω), σελ. 215-216. 7. όμοια, σ. 218-220 8. όμοια, σελ. 229. 9. όμοια, σ. 230-231. 10. όμοια, σ. 234. 11. όμοια, σ. 235. 12. όμοια, σ. 241. 13. όμοια, σ. 253. 14. όμοια, σ. 257. 15. όμοια, σ. 267. 16. όμοια, σ. 268. 17. όμοια, σ. 276. 18. όμοια, σ. 278. 19. όμοια, σ. 370. 20. Ο Baldazzi είχε στείλει τον σερβιτόρο του μπαρ, Ludovico Pierini, ο οποίος έδωσε μόνο τις 300 λίρες και παρακράτησε τις υπόλοιπες, επειδή ο Baldazzi του χρωστάγε 2.000 λίρες από μισθοίς, όπως είπε στη δίκη. Βλ. και Ειδικό Δικαστήριο, 1928 (Ρώμη 1981), σελ. 97. 21. Ειδικό Δικαστήριο 1928, σ. 96-100. 22. Errico Malatesta, Scritti (Γραφτά), τόμ. III, "Σκέψη και θέληση και τελευταία γραφτά", έκδοση Risveglio Γενεύη 1936, σ. 292-293' φωτογραφική ανατύπωση, Carrara, 1975. Επίσης Err. Malatesta, Epistolario edito e inedito 1873-1932, Avenza 1984 (επιμέλεια: Rosaria Bertolucci), σ. 217. Αργότερα, ο Malatesta συνελήφθη και πάλι για μερικές μέρες, σχετικά με την προηγούμενη απόπειρα κατά του Μουσσολίνι από την Ιρλανδέζα Albina Violetta Gibson (βλ. Epistolario, σ. 213).

ΟΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΜΕ ΑΣΤΕΡΙΣΚΟ (ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ) ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΟΣ (σελ. 11 του τεύχους).

Α Π Ο Π Ε Ι Ρ Ε Σ Α Ν Α Ρ Χ Ι Κ Ω Ν
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ

A. G I N O L U C E T T I

----- συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα
 Ρώμης, που είχε τις πληροφορίες της από το Παρίσι ή από άλλες μυστικές πηγές. Κατά το κατηγορητήριο, οι 7 κατηγορούμενοι είχαν παραβρεθεί στην απόπειρα, επιβιβασμένοι σε ένα αυτοκίνητο Fiat 510 και είχαν τραπέι σε φυγή, μετά την έκρηξη. Αντίθετα, κάποιος μάρτυρας, που είχαν αναφέρει την παρουσία ενός κίτρινου αυτοκινήτου στο σημείο της επίθεσης, καταθέτοντας στο δικαστήριο είπαν ότι το Fiat 510 δεν είχε καμιά απολύτως σχέση με το αυτοκίνητο που είχαν παρατηρήσει 23.

Η έκρηξη, που είχε μόνο τραυματίσει 8 άτομα, είχε ευρύτατη απήχηση σ' ολόκληρο τον κόσμο. Στο Παρίσι, ο Αναρχικός Jean Bucco, της Επιτροπής υπέρ των Πολιτικών Θυμάτων, ανακοίνωσε ότι τον Lucetti θα τον υπερασπιζόταν ο δικηγόρος Moro Gafferi. Ο Lucetti, όμως, από την φυλακή της Regina Coeli (κεντρική φυλακή της Ρώμης, το όνομά της σημαίνει "Βασίλισσα των Ουρανών"!), έκανε γνωστό ότι θα υπερασπιζόταν μόνος του τον εαυτό του τον 24.

Στη δίκη, που διεξήχθη στις 11 Ιούνη του 1927, στη διαβόητη Aula IV (Αίθουσα 4) του Ειδικού Δικαστηρίου -- που ιδρύθηκε μετά την απόπειρα και άρα ο Lucetti δεν μπορούσε να δικαστεί από αυτό το νέο δικαστικό όργανο του φασισμού, αφού ακόμη κι ο ίδιος ο νόμος για την ιδιότητα του δεν ανέφερε απολύτως τίποτε για αναδρομική ισχύ -- ο νεαρός και γενναίος Αναρχικός από την Carrara (στην περιοχή της οποίας βρίσκεται η Avenza) δήλωσε, χωρίς περιστροφές, την πίστη του στην Αναρχία, επέμεινε στο ότι είχε δράσει μόνος και με όλα τα μέσα αγωνίστηκε να απαλλάξει από κάθε κατηγορία τους συγκατηγορούμενους του, τη μητέρα του, τη χήρα Adele Crudeli, τον αδελφό του Andrea, την αδελφή του Assunta, τους φίλους, τους συγγενείς και τους συντρόφους που είχαν πιστέψει μετά την απόπειρά του.

Στο δικαστήριο, ο Lucetti δηλώνει ότι είχε πριν πολύ καιρό συλλάβει την ιδέα να εκτελέσει τον τύρανο Μουσσολίνι. Η ιδέα αυτή του είχε έρθει το 1922, μετά τη δολοφονία κάποιων εργατών από τις φασιστικές συμμορίες, στο Τορίνο. Το σχέδιο ωρίμασε τον Ιούνη του 1926. Τις βόμβες, που είχε μαζί του, τις είχε μαζέψει το 1920, στο οροπέδιο του Asiago, όταν ήταν στρατιώτης και του είχε ανατεθεί η περιουσία άχρηστων πυρομαχικών στο πεδίο βολής του οροπέδιου. Τις είχε πάρει στο σπίτι του, με σκοπό να τις χρησιμοποιήσει για ψάρεμα, όταν όμως άρχισε να εκδηλώνεται η φασιστική αντίδραση, σκέφτηκε να τις χρησιμοποιήσει εναντίον της. Το 1925, όταν μεταναστεύει στη Γαλλία, τις κρύβει στο Grattini. Το περιστατικό το αγόρασε στη Μασσαλία. Μόνος του γέμισε τα βλήματα με οξύ. Αναφέρει ότι έφτασε στη Ρώμη στις 7.30, περίπου, το πρωί της 2 Σεπτεμβρίου. Τις πρώτες μέρες, προσπάθησε να μάθει τις συνθήκες και τα δρομολόγια του Μουσσολίνι. Του είχε, μάλιστα, παρουσιαστεί κι άλλη μια ευκαιρία να τον εκτελέσει, αλλά δεν είχε προλάβει να βάλει τον πυροκροτητή στη βόμβα. Ανακάλυψε ότι ο ντούτσε συνήθιζε να περνάει από την Via Nomentana, κατά τις 10. Το πρωί της 11 Σεπτεμβρίου, βγήκε από το

ξενοδοχείο "Trento e Trieste" στις 9 η ώρα, με τις 2 βόμβες και το περιστατικό. Κάθησε στο μπάρ, ήπια ένα βερμούτ και κατόπιν κρύφτηκε πίσω απ' το κιόσκι του εφημεριδοπώλη Mattioli. Όταν έφτασε το αυτοκίνητο του ντούτσε, πέταξε την βόμβα. Είχε προβλέψει ότι ο κόσμος θα εξαγριωνόταν κι ότι θα μπορούσαν να τον λυντσάρουν, είχε όμως αποφασίσει να αψηφάσει όλους τους κινδύνους. Ακόμη, δηλώνει στο δικαστήριο ότι το Μάη είχε ξαναέρθει στην Ιταλία από τη Γαλλία, αλλά είχε κρυφτεί στην επαρχία, φοβούμενος μήπως συλληφθεί λόγω κάποιας δοσοληψίας που είχε, πριν από χρόνια, με τους φασίστες. Τον Ιούνη είχε μετακομίσει στη Ρώμη, όπου συνάντησε τον Stefano Vatteroni, ο οποίος του έκανε το τραπέζι, για ένα διάστημα λίγων ημερών. Τότε, γνώρισε και τον Sorio και έμαθε πως ήταν Αναρχικός 25.

Στη δίκη, ο Leandro Sorio δηλώνει πως είναι αθώος και δεν έχει καμιά σχέση με την απόπειρα και τη συνωμοσία. Δεν ήξερε τον Lucetti, που παρουσιάστηκε στο ξενοδοχείο σαν Geppini Baldonara και λέει ότι απλώς του έδωσε ένα δωμάτιο, προς 5 λίρες τη βραδιά, πληρωτέο προκαταβολικά κι ότι, είχε αναγκαστεί να τον δώσει το δικό του δωμάτιο επειδή όλα τα άλλα ήταν πιασμένα. Η θέση του Sorio φαίνεται να έχει δυσκολέψει, στο μεταξύ, αφού ένας από τους δεσμοφύλακες καταγγέλλει ότι τον άκουσε να τραγουδάει το "ανατρεπτικό" τραγούδι "Bandiera Rossa" ("Κόκκινη Σημαία"), το οποίο απαγορεύεται. Το δικαστήριο, όμως, τον αθώνει γι' αυτό, επειδή το γεγονός ότι ο κρατούμενος τραγουδούσε μέσα στην απομόνωση αποστρεφεί από την πράξη του το στοιχείο της δημοσιότητας, στοιχείο απαραίτητο για να πληρωθεί η υπόσταση του αδικήματος 26.

Ο Stefano Vatteroni υποστηρίζει κι αυτός ότι είναι αθώος κι ότι δεν έχει καμιά σχέση με την απόπειρα, μολονότι δέχεται ότι είναι φίλος του Lucetti, με τον οποίο, ωστόσο, έχει διαφορές επειδή ο Lucetti είναι ατομιστής, ενώ αυτός είναι φεντεραλιστής Αναρχικός και, επομένως, υπέρ της οργάνωσης *****. Ο Lucetti -- λέει στο δικαστήριο ο Vatteroni -- του έπε ότι βρισκόταν στη Ρώμη για να βρει δουλειά σαν λιθοξόος και ότι για να τον βοηθήσει, την πρώτη εβδομάδα, του πλήρωσε το φαγητό. Μετά, του δάνεισε 150 λίρες και ο Lucetti του έπε ότι θα γυρνούσε στη Γαλλία. Από τότε δεν τον είχε ξαναδεί. Αντίθετα, τον Αύγουστο ο Vatteroni πήγε στην Avenza για να δώσει χρήματα στη μητέρα του. Επέστρεψε στη Ρώμη και πήγε να δει τον Malatesta στο σπίτι του, όπου η Mellì του ζήτησε να της βρει κάποιο "κατάλυμα". Η κατηγορούσα αρχή υποστήριζε ότι, στην Avenza ο Vatteroni είχε συναντηθεί με τον Lucetti και ότι έτσι μπόρεσε να τον εμψυχώσει στο "θλιβερό του διάβημα" 27.

Το Ειδικό Δικαστήριο, του οποίου πρόεδρος ήταν ο στρατηγός Carlo Sanna 28, καταδίκασε τον Gino Lucetti σε κάθειρξη 30 ετών, δηλαδή στη μεγαλύτερη προβλεπόμενη ποινή, και σε διάφορες χρηματικές ποινές, που έφταναν συνολικά στο ύψος των 3.600 λιρών! για τον Leandro Sorio, "ένοχο μη-ουσιώδους συμμετοχής", η ποινή ήταν κάθειρξη 20 ετών και πρόστι

----- συνέχεια στην επόμενη σελίδα

23. Ειδικό Δικαστήριο 1927, σ. 136-139.

24. Giovanni Artieri, Tre ritratti politici e quattro attentati (Τρεις πολιτικές εικόνες και τέσσερις απόπειρες), Ρώμη, 1953, σ. 186.

25. Οι δηλώσεις του Lucetti παρατίθενται, όπως έχουν καταγραφεί στην απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου 1927, σελ. 98-119.

26. Οι πληροφορίες είναι από την απόφαση (20) του Ειδικού Δικαστηρίου 1927, σ. 98-119.

27. Ομοία.

28. Ο πρόεδρος και ακαθόριστος αριθμός αντιπροέδρων διορίζονταν απ' τον Μουσσολίνι που τους επέλεγε από τους ανώτατους αξιωματικούς του στρατού, του ναυτικού, της αεροπορίας και της εθνοφυλακής, όπως ρητά αναφέρεται στο άρθρο 7 του νόμου 2008 της 25/11/1926 και στο σχετικό διάταγμα 2062 της 12/12/1926, στο άρθρο 5 του οποίου ορίζεται ότι δεν απαιτείται πτυχίο νομικής για τους δικαστές του Ειδικού Δικαστηρίου. Τελικά, το σημαντικότερο προσόν αυτών των δικαστών, ήταν να είναι φασίστες κι αφοσιωμένοι στο καθεστώς. Σύμφωνα με το άρθρο 1 του διατάγματος 313 της 13/3/1927, οι δικαστές αυτοί ήταν μόνιμοι. Ο στρατηγός Sanna ήταν διοικητής της φρουράς του Τορίνο, στις 18 Δεκεμβρίου 1922, όταν -- μέσα σε μια μόνο μέρα -- οι φασίστες δολοφόνησαν 24 ανθρώπους. Ο φρουράρχος δήλωσε ότι δεν είχε συμβεί τίποτε απολύτως... Εκλεγμένος βουλευτής του φασιστικού κόμματος το 1924, ο Sanna δεν είχε ποτέ του ασχοληθεί με τους νόμους.

Α Π Ο Π Ε Ι Ρ Ε Σ Α Ν Α Ρ Χ Ι Κ Ω Ν

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ

A. G I N O L U C E T T I

----- συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα
 μο 1.000 λιρών ο Stefano Vatteroni, κι αυτός "ενοχος μη-ουσιώδους συμμετοχής", καταδικάζεται σε κάθειρξη 18 ετών και 9 μηνών. Στις παραπάνω ποινές, το Ειδικό Δικαστήριο προσθέτει 3 χρόνια "ειδικής επίβλεψης" και ισόβια στέρηση πολιτικών δικαιωμάτων, και για τους τρεις.

Με τις ευεργετικές ρυθμίσεις των διαταγμάτων του 1932, του 1934 και του 1937, η ποινή του Lucetti μειώθηκε, από 30 σε 19 χρόνια κάθειρξης, και έτσι επρόκειτο να αποφυλακιστεί στις 10 Σεπτέμβρη του 1945. Το Φλεβάρη του 1943 το υπουργείο χαρτών και δικαιοσύνης απέρριψε την αίτηση της υφ' όρον απόλυσης. Ακόμη κι η κυβέρνηση του στρατηγού Badoglio ***** δεν τον απελευθέρωσε και πρότιμωσε να τον κρατήσει στη φυλακή. Τελικά, ο Lucetti καταφέρνει να δραπέτεύσει, τον Αύγουστο του 1943, από τη φυλακή του Santo Stefano, επωφελούμενος από την αναταραχή λόγω της άφιξης των αμερικανικών στρατευμάτων.

Λίγες μόνο μέρες μετά την απόδραση, οι σύμμαχοι βομβαρδίζουν το νησάκι της Ischia. Ο Gino Lucetti, που έχει καταφύγει εκεί, περιλαμβάνεται στα θύματα του βομβαρδισμού...

Αντίθετα, οι Sorio και Vatteroni ήταν πιο τυχεροί. Χάρη στις ευεργετικές ρυθμίσεις των διαταγμάτων του 1930, 1932, 1934 και 1937, αποφυλακίστηκαν στις 20 Φλεβάρη του 1937, έχοντας εκτίσει 10 χρόνια, 5 μήνες και μερικές μέρες απ' την ποινή τους.

Το 1960, το στρατοδικείο της Ρώμης εξέδωσε διάταξη, με την οποία παρεχωρείτο στον Gino Lucetti - "θανόντα το 1943"- "αμνηστία" και με την οποία "παρεγράφετο η απαίτησις του δημοσίου δια την εξίσραξιν των δικαστικών εξόδων που του είχαν επιβληθεί" 29.

Μετάφραση Β.Κ.

Μετά το θάνατο του Sanna, το Μάη του 1928, πρόεδρος του Ειδικού Δικαστηρίου διορίζεται ο Guido Cristini, υπολοχαγός του τακτικού στρατού και στρατηγός της φασιστικής μελίτσας (εθνοφυλακής), ο οποίος, αν και είχε πτυχίο νομικής, δεν έχανε ποτέ ευκαιρία να χαρακτηρίζει τους κατηγορούμενους "ενοχους", δημόσια, πριν την έκδοση της απόφασης και, συχνά, ακόμη και πριν την έναρξη της δίκης. Ετσι, φαίνεται ξεκάθαρα ότι το Ειδικό Δικαστήριο για την Προστασία του Κράτους λειτουργούσε έξω και πέρα από την έστω και στοιχειώδη νομιμότητα. Για μια βαθύτερη ανάλυση του θεσμού και της λειτουργίας αυτού του δικαστηρίου, βλ. Tribunale Speciale Fascista (όπως παραπάνω). Τα διατάγματα που αναφέρονται σ' αυτή και στις επόμενες παραγράφους, μπορεί κανείς να τα βρει στην έκδοση Ειδικό Δικαστήριο 1927, σελ: 29-33 και 34-36. 29. Τα σχετικά έγγραφα έχουν επισυναφθεί στην απόφαση 20. βλ. Ειδικό Δικαστήριο 1927, σελ. 98-119

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

- * Οι Ιταλοί, μετά το όνομα κάποιας τοποθεσίας βάζουν, σε παρένθεση, τα αρχικά ή τη συντομογραφία της περιοχής.
- ** Δηλαδή, υποχρεωτική δήλωση του τόπου κατοικίας και διαμονής στις αρχές, παρουσία κάθε δεκαπέντε μέρες ή κάθε μήνα στο αστυνομικό τμήμα κλπ.
- *** Ο ιταλικός όρος "απαγόρευση δημοσίου αξιώματος" είναι, ίσως, πλησιέστερος στο νόημα, αφού, εκτός από την φέρση του δικαιώματος του "εκλέγειν και εκλέγεσθαι", απαγορευόταν στους καταδικασμένους η απασχόλησή τους στο δημόσιο.
- **** Οι βαρείες καταδίκες που επιβόλλονταν αρχικά στους φασιστικούς αντιπάλους του φασιστικού καθεστώτος ξεσηκώσαν, τελικά, σάλο στην Ιταλία κι έστρεψαν πολλούς Ιταλούς κατά του φασισμού. Αυτό, σε συνδυασμό με την επιθυμία του Μουσσολίνι να δεχτεί τη "δημοκρατικότητα" του (τουλάχιστον πριν την κήρυξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου), οδήγησε τελικά στην αλλαγή της πολιτικής του Ειδικού Δικαστηρίου, που άρχισε τις αθώες αθώσεις όσων κατηγορούνταν για "εγκλημασιμό εγκληματίος" ή "δία λόγου προσβολή του καθεστώτος". Ενας άλλος λόγος, που οδήγησε σ' αυτή την αλλαγή, ήταν και το ότι, σε πολλές περιπτώσεις, οι καταγγελλόμενοι ήταν ψευδείς και οφείλονταν σε λόγους καθαρά προσωπικής έχθρας.
- ***** Κατ' αρχήν πρέπει να πούμε ότι ο όρος "ατομιστής Αναρχικός" εκφράζει δυο πράγματα. Την εποχή της "ατομικής δράσης", όσοι Αναρχικοί συλλαμβάνονταν, δήλωναν ότι είναι "ατομιστές Αναρχικοί" και, άρα, δεν είχαν συνεργούς και συνενόχους, δεν ανήκαν σε ομάδα ή οργάνωση κλπ... Από την άλλη μεριά, οι ομάδες κι οι οργανώσεις, μ' αυτό τον τρόπο εξασφαλιζόνταν από τυχόν επελάσεις των αστυνομικών ερευνητών. Ο όρος "ατομιστής Αναρχικός", παράλληλα, από θεωρητικής πλευράς, υποδηλώνει τον Αναρχικό που πιστεύει ότι η Αναρχία πρέπει πρώτα και κύρια να αφορά τα άτομα και την προσωπική ζωή του καθενός. Για τους ατομιστές Αναρχικούς, χωρίς αυτή την προϋπόθεση (δηλαδή της ατομικής απελευθέρωσης) κάθε μορφή οργάνωσης δεν οδηγεί παρά στην, έστω και με άλλο σχήμα, δαιώνιση του κράτους, της εξουσίας, της καταπίεσης. Κύριοι εκπρόσωποι του ατομιστικού Αναρχισμού θεωρούνται ο Max Stirner, οι αδελφοί Ryner, ο Georges Pallante κ.α. Αντίθετα, οι "φεντεραλιστές", δηλαδή οι ομοσπονδιακοί Αναρχικοί, χωρίς να αρνούνται τη σημασία της ατομικής απελευθέρωσης, ρίχνουν το βάρος της θεωρίας και της πρακτικής τους στην ομοσπονδιακή, οριζόντια οργάνωση των ελευθέρων κοινοτήτων. Κύριος εκπρόσωπος του φεντεραλισμού θεωρείται ο Μιχαήλ Μπακούνιν.
- ***** Ο στρατηγός Pietro Badoglio γεννήθηκε το 1871. Το 1896, με το βαθμό του υπολοχαγού, συμμετέχει στην εκστρατεία των Ιταλών για την κατάληψη της Ερυθράς. Στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, διακρίνεται στη μάχη του Σαμποτίνο. Το 1919-21, γίνεται αρχηγός του γενικού επιτελείου στρατού της Ιταλίας. Το 1928-33 είναι "κυβερνήτης" της κατεχόμενης από την Ιταλία, Λιβύης. Το Δεκέμβρη του 1936, αντικαθιστά τον De Bonno στην αρχηγία του ιταλικού εκστρατευτικού σώματος κατά της Αθιοπίας, της οποίας, μάλιστα, ονομάζεται προσωρινά "αντιβασιλείς", μέχρι την οριστική της κατάκτηση από τον ιταλικό στρατό. Με την έναρξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, αναλαμβάνει και πάλι την αρχηγία του ιταλικού γενικού επιτελείου στρατού. Διαφωνεί, όμως, με την κήρυξη πολέμου κατά της Παλλίας και, στη συνέχεια, με την επίθεση κατά της Ελλάδας & παραιτείται το 1941. Στις 25 Ιουλίου του 1943, πέφτει η κυβέρνηση Μουσσολίνι και ο βασιλιάς της Ιταλίας, Βίκτωρ Εμμανουήλ Γ', αναθέτει την πρωθυπουργία στον Pietro Badoglio απονέμοντάς του τον βαθμό του στρατάρχη. Ο Badoglio υπογράφει με τους συμμάχους την "Ανακωχή των Συρακουσών" και στη συνέχεια κηρύσσει τον πόλεμο κατά της χιτλερικής Γερμανίας, της οποίας, μέχρι τότε, ήταν υποστηρικτής και σύμμαχος. Μένει πρωθυπουργός της Ιταλίας μέχρι την παραίτηση του βασιλιά (Ιουλίου 1944) και την ανακήρυξη της ιταλικής δημοκρατίας. Πηθαίνει στη δεκαετία του 50. Η ιστορία του δεύχει ξεκάθαρα το γιατί είχε αρνηθεί να αποφυλακίσει τον Gino Lucetti.

Στο επόμενο τεύχος, το Β° μέρος : ANTEO ZAMBONI.

**ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΔΥΤΙΚΟΥ SHOSHONE:
ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΠΑΡΟΝ**

"Κάνουμε έκκληση για βοήθεια με σκοπό την υπεράσπιση της πατρικής μας γης και θα συνεχίσουμε να τηρούμε τις ευθύνες μας, για την προστασία της Μητέρας Γης και του Ιερού Κύκλου Ζωής." διακήρυξε η CARRIE DANN. Στις 3 Αυγούστου 1991 το Εθνικό Συμβούλιο του Δυτικού SHOSHONE ανακοίνωσε ότι θα αντισταθεί με βίαια μέσα για να σταματήσει την προγραμματισμένη από την κυβέρνηση των Η.Π.Α αρπαγή των ζώων, που ανήκουν στις αδερφές DANN, του έθνους του Δυτικού SHOSHONE.

Η απόφαση του Συμβουλίου να αντισταθεί επήλθε ύστερα από την οριστική "λήξη" μιας μακροχρόνιας, 17χρονης, πολύπλοκης νομικής υπόθεσης, στις 6 Ιουνίου 1991. Η υπόθεση Η.Π.Α κατά DANN αφορούσε την καταπάτηση γης εκ μέρους του Γραφείου Διαχείρισης Γαιών σε μια προσπάθεια του να εκδιώξει τις αδερφές DANN που είναι Ινδιάνες του Δυτικού SHOSHONE από εδάφη που έχουν κατοικηθεί από τους DANNS και τους προγόνους τους από αμνημονεύτων χρόνων. Αυτή η υπόθεση έφτασε στο ανώτατο Δικαστήριο και στο Εφετείο τρεις φορές. Τελικώς τα δικαστήρια αποφάνθηκαν ότι το Δυτικό SHOSHONE έχασε τα εδάφη του γιατί η Επιτροπή για τα Ινδιάνικα Δικαιώματα επεδίωξε στο Δυτικό SHOSHONE αποζημιώσεις ως αντιστάθμισμα για το "πάρσιμο" της γης. Το Δυτικό SHOSHONE αρνήθηκε τα χρήματα. Η CARRIE DANN είπε συνοφίζοντας: "Αυτή δεν είναι μία υπόθεση κτηματικής διαφοράς - Αυτή η γη δεν πουλιέται!"

3 Αυγούστου 1991: "Τώρα ήρθε η ώρα για όλους τους κατοίκους του Δυτικού SHOSHONE και τους υποστηρικτές μας να υπερασπίσουμε το Έθνος του Δυτικού SHOSHONE. Αυτή δεν είναι μόνο μια επίθεση ενάντια στη ζωή των DANNS αλλά ενάντια σε όλο το Δυτικό SHOSHONE. Η γη μας έχει καταστραφεί περιβαλλοντολογικά από τις Η.Π.Α με πυρηνικές δοκιμές, με εξαντλητικές εξορύξεις, με άντληση νερού και με στρατιωτικές εγκαταστάσεις. Αυτές οι δραστηριότητες επηρεάζουν την υγεία, την ευημερία και τον πολιτισμό του λαού μας χωρίς να παρέχουν τίποτα για αντάλλαγμα. Αυτή η έκκληση για δράση έγινε λόγω της ειδοποίησης του BLM (= BUREAU OF LAND MANAGEMENT - Γραφείο Διαχείρισης Γαιών) του Ιούλιο για "βίαιη κατάσχεση και πλειστηριασμό" ζώων με την κατηγορία ότι βόσκουν σε ομοσπονδιακή γη χωρίς άδεια. Ξεκίνησε μια εκστρατεία επιστολών διαμαρτυρίας, που είχε σαν αποτέλεσμα την έναρξη διαπραγματεύσεων.

24 Σεπτεμβρίου 1991: Ο BILLY TEMPLETON, διευθυντής της Πολιτείας της NEVADA και αντιπρόσωπος του WSNC (= WESTERN SHOSHONE NATIONAL COUNCIL - Εθνικό Συμβούλιο του Δυτικού SHOSHONE) κατέληξαν σε συμφωνία για να αποφύγουν τον επαπειλούμενο πλειστηριασμό των ζώων των DANN. Στις αρχές της εβδομάδας η πρώτη προσωρινή κατάληψη σημειώθηκε στο ράντσο των DANN. Υποστηρικτές ήταν έτοιμοι να προβάλλουν αντίσταση σε κάθε επίθεση του BLM. Ωστόσο οι διαπραγματεύσεις υπερίσχυαν και οι DANNS έχασαν 75% των αλόγων και 20% των βοοειδών τους.

7 Φεβρουαρίου 1992: Σε μια ξαφνική επιδρομή το BLM άρπαξε 161 άλογα παραβιάζοντας τις υποσχέσεις του Σεπτεμβρίου. Ωστόσο πήραν ως επί το πλείστον άγρια άλογα μαζί με κάποια που είχαν ξεφύγει από το κοπάδι των DANN. Έγινε φανερό ότι θα χρειαζόταν η μόνιμη πα-

ρουσία μιας δύναμης ασφαλείας στην περιοχή.

26 Μαρτίου 1992: Το έθνος του Δυτικού SHOSHONE (WSN), διά του παρόντος δηλώνει προς τις Η.Π.Α και προς όλα τα έθνη του κόσμου ότι είναι έθνος με κυριαρχικά δικαιώματα. Σαν εκδήλωση της κυριαρχίας του, το WSN έχει εθνικοποιήσει τα ζώα που ανήκουν στη MARY και CARRIE DANN. Το Σχέδιο Προστασίας του Δυτικού SHOSHONE (WSDP), δημιουργήθηκε για να εξασφαλίσει την εθνική ασφάλεια και το μέτωπο άμυνας του WSN. Σκοπός του WSDP είναι να αποδείξει και να αντικρούσει ειρηνικά κάθε επιθετική ενέργεια ενάντια στο WSN και στη Μητέρα Γη. Κάθε πράξη της κυβέρνησης των Η.Π.Α που απειλεί τα ζώα και την ευημερία του WSN, συμπεριλαμβανομένων και των προσπαθειών αρπαγής ζώων του Δυτικού SHOSHONE θα θεωρηθεί ως πράξη επίθεσης.

10 Απριλίου 1992: 5 αστυνομικά οχήματα, 1 ελικόπτερο του BLM και κάμποσοι πληρωμένοι καουμπόυδες επέδραμαν τα ξημερώματα με σκοπό την αρπαγή των ζώων του WSN. Το WSDP είχε ειδοποιηθεί από την προηγούμενη μέρα ότι ετοιμαζόταν αυτή η απόπειρα "επιβολής του νόμου". Οι πληρωμένοι καουμπόυδες εμποδίστηκαν από τους καβαλάρηδες του WSDP και δεν κατάφεραν να σκορπίσουν τα κοπάδια, ενώ η CARRIE DANN και άλλοι συμπαραστάτες αντιμετώπισαν τους υπαλλήλους του BLM και τα όργανα της τάξης κοντά σ'έναν στάβλο. Η CARRIE DANN κατάφερε να μπει στο στάβλο και να ελευθερώσει τα ζώα ματαιώνοντας έτσι την κατάσχεση τους. Τελικά το BLM αναγκάστηκε να υποχωρήσει και να απελευθερώσει όσα ζώα είχε πιάσει.

19-24 Νοεμβρίου 1992: Περίσσότερα από 20 αστυνομικά οχήματα, 3 ελικόπτερα του BLM και πάνω από 50 "όργανα της τάξης", στα οποία περιλαμβάνονταν: ρέιντζερς του BLM, τοπικοί αστυνομικοί, σερίφηδες των Η.Π.Α, ειδικόι ομοσπονδιακοί πράκτορες και πληρωμένοι καουμπόυδες πολιορκούν επί 5 μέρες το ράντσο των DANN. Το WSDP ήταν έτοιμο να αποκρούσει την εισβολή: είχαν στηθεί οδοφράγματα, είχε απαγορευθεί η είσοδος στην περιοχή και είχαν τοποθετηθεί σκοπιές "στα σύνορα". Ο CLIFFORD DANN αδερφός της CARRIE και MARY σε μια πράξη απεμπιστίας, περιλούστηκε με βενζίνη και απείλησε να αυτοπυρποληθεί. Ακίνητοποιήθηκε βίαια και συλληφθηκε. 2 άλογα σκοτώθηκαν και 269 κλάπηκαν (ως επί το πλείστον άγρια) κατά τη διάρκεια αυτής της αναμέτρησης.

2-3 Μαρτίου 1993: Ο CLIFFORD DANN αρνείται να συμμετάσχει στο δικαστικό σύστημα των Η.Π.Α. Κατά τη διάρκεια της δίκης του καταδικάζεται για επίθεση και στις 4 Μαρτίου αποφασίζεται η κράτηση του χωρίς εγγύηση. Στις 17 Μαΐου 1993 του επιβάλλεται 9μηνη φυλάκιση και πρόστιμο 5000. Εκατοντάδες είναι οι διαμαρτυρίες σε όλον τον κόσμο.

ΤΡΟΠΑ: Το WSDP κάνει περιπολίες στην κοιλάδα που βρίσκεται το ράντσο των DANN. Νέοι υπερασπιστές φτάνουν κατά διαστήματα, ενώ συνεχίζονται αδιάκοπα οι προσπάθειες για γνωστοποίηση του θέματος και για εξεύρεση χρημάτων. Χρειαζόμαστε την υποστήριξη σας. Βοηθείστε να υπερασπίσουμε το Έθνος του Δυτικού SHOSHONE.

----- συνέχεια στην επόμενη σελίδα

----- συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

ΟΙ Η.Π.Α ΦΥΛΑΚΙΖΟΥΝ ΤΟΝ CLIFFORD DANN

17 Μαΐου 1993: Χωρίς να έχει αρμοδιότητα ομοσπονδιακό δικαστήριο της NEVADA καταδίκασε άδικα στο RENO τον CLIFFORD DANN, μέλος του συμβουλίου γερόντων του Δυτικού SHOSHONE. Η κυβέρνηση των Η.Π.Α επέβαλε στον CLIFFORD 9μηνη φυλάκιση, μετά την έκτιση της οποίας θα επιτηρείται από τις αρχές για 2 ακόμα χρόνια και πρόστιμο 5000 δολαρίων, σκληρή ποινή για μια υπόθεση με ανεπαρκή αποδεικτικά στοιχεία. Ο προεδρεύων δικαστής, BILL M. KIBBEN, αρνούμενος να αναγνωρίσει την κυριαρχία του έθνους του Δυτικού SHOSHONE, δήλωσε ότι ήθελε η απόφαση του να αποτελέσει ένα προηγούμενο που να μη μπορεί να αγνοηθεί από τη νομοθεσία των Η.Π.Α.

Παρά το ότι είχε περάσει τους 2½ τελευταίους μήνες στη φυλακή ο CLIFFORD DANN στάθηκε ακλόνητος στις αρχές του δηλώνοντας: "Σαν κυρίαρχος πολίτης του έθνους του Δυτικού SHOSHONE, ποτέ δεν έχω δεχτεί και δεν δέχομαι ούτε τώρα τη δικαιοδοσία αυτού του δικαστηρίου πάνω μου... Γι' αυτό το λόγο είμαι πολιτικός κρατούμενος των Η.Π.Α και απαιτώ την άμεση απελευθέρωση μου."

Κατά τη διάρκεια της εισβολής των υπαλλήλων του BLM το 1992, κυβερνητικοί αξιωματούχοι συγκέντρωσαν και οικειοποιήθηκαν 269 άγρια άλογα που ανήκαν στο έθνος των SHOSHONE. Σε μια απελπισμένη προσπάθεια του να εμποδίσει αυτή την κλοπή, ο CLIFFORD DANN περιλούστηκε με βενζίνη και απείλησε να αυτοπυρποληθεί δηλώνοντας: "Αφαιρώντας τους βιοτικούς πόρους και τη γη μας αφαιρείτε την ίδια μας τη ζωή. Οι υπάλληλοι του BLM τον φέκασαν με πυροσβεστικό υγρό, τον έρριξαν με κλωτσιές στο έδαφος και τον κατηγόρησαν για επίθεση εναντίον ομοσπονδιακού αξιωματούχου."

Κατά τη διάρκεια της δίκης του, 2-3 Μαρτίου, ο CLIFFORD αδιαφορώντας για την αθώοτητα του, αρνήθηκε να συμμετάσχει στη διαδικασία, να προσκομίσει το αδιάσειστο αποδεικτικό στοιχείο από τη βιντεοσκόπηση του περιστατικού, καθώς και την κατ'αντιπαράσταση εξέταση του με τους μάρτυρες του κατηγορητηρίου. Οποιαδήποτε συμμετοχή του θα σήμαινε αποδοχή της δικαιοδοσίας των Η.Π.Α. Ως μοναδική του υπεράσπιση πρόβαλε τα κυριαρχικά δικαιώματα του έθνους του Δυτικού SHOSHONE.

Ο DANN σαν πολίτης του Δυτικού SHOSHONE συνεχίζει να υποστηρίζει ότι αυτό το θέμα έπρεπε να απασχολήσει ένα αμερόληπτο διεθνές δικαστήριο. Η παρούσα νομοθεσία αποκλείει τη δικαιοδοσία του δικαστηρίου των Η.Π.Α στο έδαφος του Δυτικού SHOSHONE, δήλωσε ο DR. BRUCE CLARK, канаδός δικηγόρος που ειδικεύεται σε θέματα δικαιοδοσίας των ιθαγενών. Ασκώντας δικαιοδοσία παρά το νόμο ο προεδρεύων δικαστής αναγκαστικά διαπράττει τα εγκλήματα της απάτης, της προδοσίας και της συναιτουργίας σε γενικότητα."

Στις αρχές Απριλίου ο DANN προσέφυγε στο εφετείο του 9= διαμερίσματος του SAN FRANCISCO καταγγέλλοντας την κράτηση του σαν παράνομη. Εάν η προσφυγή του γινόταν αποδεκτή η πρώτη δίκη αυτόματα θα ακυρωνόταν. Στις 27 Απριλίου το δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή του μεταβιβάζοντας την στο Περιφερειακό δικαστήριο της NEVADA. Η προσφυγή αυτή τροποποιήθηκε και κατατέθηκε εκ νέου στο εφετείο του 9= διαμερίσματος. Επιπλέον ασκήθηκε προσφυγή και στο Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ.

Από τις 4 Μαρτίου ο CLIFFORD έχει φυλακιστεί στο WASHOE COUNTY DETENTION FACILITY (=Κέντρο κράτησης), στο RENO της NEVADA. Πιθανότατα θα μεταφερθεί σε στρατόπεδο εργασίας στην αεροπορική βάση NELLIS στο LAS VEGAS. Μέχρι στιγμής δεν γνωρίζουμε τον ακριβή τόπο και μέρα μεταγωγής του.

The Western Shoshone
Defence Project

μετάφραση Κ.Μ.Ι

*****

ΑΙΤΗ. Δεν προλάβαμε καλά-καλά να γράψουμε για την εξέγερση των Αιτινών κατά της απόπειρας αμερικάνικης κατοχής του νησιού, στις 11/10/93 (βλ. σελ. 5) και η απόπειρα αυτή ματαιώθηκε με τον πιο επώδυνο για τους Αιτινούς τρόπο : ΑΠΟ ΤΙΣ 13/10/93, ΝΕΟ ΕΜΠΑΡΓΚΟ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ. Ηδη, αμερικάνικα πολεμικά πλοία έχουν αποκλείσει το Πορτ-ω-Πρενς και τα υπόλοιπα λιμάνια, για να ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΟΥΝ τους κατοίκους να δεχθούν τον "δημοκρατικά εκλεγμένο" πρόεδρο παπ-Αριστείδη. Όσο για τη στρατιωτική κυβέρνηση της χώρας, αυτή δεν φαίνεται να ελέγχει την κατάσταση και κάνει απανωτές δηλώσεις ότι δέχεται την επάνοδο του Αριστείδη, ότι δεν έχει απολύτως καμιά αντίρρηση να εγκαταλείψει την εξουσία κλπ... Βλέπετε, όμως, το ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΔΙΝΕΙ, ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤ' ΑΛΛΑ, ΚΑΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΝ ΟΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ : ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ ΠΟΥ ΕΠΙΛΕΓΕΙ Ο ΛΑΟΣ ΚΑΠΟΙΑΣ ΧΩΡΑΣ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ, ΠΟΥ ΕΠΙΛΕΓΕΙ, "ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΛΑΟΥ", Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ Η.Π.Α. ΜΕΣΩ ΤΟΥ Ο.Η.Ε. Η ΟΠΟΙΟΥΔΗΠΟΤΕ ΑΛΛΟΥ ΟΡΓΑΝΟΥ ΤΗΣ. (Κάθε ομοιότητα με τα όσα συμβαίνουν στη Ρωσία, δεν είναι καθόλου συμπτωματική).

ΒΟΡΕΙΑ ΙΡΛΑΝΔΙΑ. Ο φόνος δεκάδων αθώων ανθρώπων, από έκρηξη βόμβας, στο Μπέλφαστ στις 23/10/93, οπωσδήποτε δεν προάγει τα συμφέροντα των Καθολικών και, πολύ περισσότερο, την υπόθεση της απελευθέρωσης της Βόρειας Ιρλανδίας από τη Βρετανική κατοχή. Η απόδοση των θανάτων σε "κατά λάθος έκρηξη της βόμβας πριν την ώρα της" δεν αθώνει κανέναν. Εδώ, δεν πρόκειται για "το δέντρο που αντιπλάκται στον άνεμο" (όπως λέει η πασίγνωστη μπαλλάντα του IRA), αλλά για ΤΟΝ ΚΥΚΛΩΝΑ, ΠΟΥ ΣΑΡΩΝΕΙ Ο,ΤΙ ΒΡΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥ. Και, δυστυχώς, για τον Ιρλανδικό λαό, η τυφλότητα οδηγεί στο φασισμό κι όχι στην ελευθερία... Ευτυχώς, πάντως, την άλλη μέρα, 24/10/93, δεν έγινε το ίδιο λάθος κι οι βόμβες στον υπόγειο του Λονδίνου έσκασαν "στην ώρα τους", προκαλώντας μόνο υλικές ζημιές!

Η.Π.Α. Σε φυλάκιση 8 ετών καταδικάστηκε, τελικά, η Kathleen Ann Power, που είχε σκοτώσει έναν αστυνομικό, στη διάρκεια ληστείας, με σκοπό τη χρηματοδότηση αντιπολεμικής ομάδας, στη δεκαετία του '70.

ΛΙΒΥΗ. Απόπειρα πραξικοπήματος για την ανατροπή του Καντάφι εκδηλώθηκε στις 22/10/93, ταυτόχρονα με απόπειρα πραξικοπήματος για την ανατροπή της αντιλιβυκής κυβέρνησης του γειτονικού Τσαντ. Απ' ό,τι φαίνεται οι Αμερικάνοι δεν τα βρίσκουν με τους Γαλλογερομνούς.

ΜΠΟΥΡΟΥΝΤΙ. Η από χρόνια συνεχιζόμενη αλληλογενοκτονία των Χούτου και των Τούσι, στο Μπουρούντι και στην γειτονική Ρουάντα, εντάθηκε τις τελευταίες μέρες από το πραξικόπημα στρατιωτικών, που κατέλαβαν την πρωτεύουσα του Μπουρούντι, Μπουζουμπούρα, κι από το αντιπραξικόπημα, που, μέσα σε λιγώτερο από μια εβδομάδα, κατάφερε να την ανακαταλάβει.

Στις 6/10/93, άφησε τη ζωή ο Γιάννης Γαλανόπουλος, ο θρυλικός καπετάν-Ανέστης του ΕΛΑΣ, ο έλευθερωτής της Πάτρας.

Τήν δρ άση του αύτη, τό μεταβαρκιζιανό κράτος τής δεξι άς του τήν πλήρωσε με τόν γνωστό τρόπο : Φυλάκιση, διώξεις για πολλά χρόνια...

Μέσα στη φυλακή, σαν άγνός ιδεολόγος κομμουνιστής, με στέρεη μαρξιστική βάση, ήλθε σε ρήξη με τό κομματικό κατεστημένο τών φυλακών - με άποτέλεσμα τήν άπομόνωσή του από τούς "συντρόφους" του.

Τόσο πολύ ήταν έντονες οι επιθέσεις, που, σε μία συνομιλία μαζί του, μου είχε πει : "Μέχρι μαχαίρια βγάλανε εκεί μέσα". Σεμνός αγωνιστής, όπως ήταν, δέν θέλησε να έπεκταθει.

Μετά τήν άποφυλάκισή του, στράφηκε νωρίς στον Άναρχικό χώρο, μελετώντας τούς κλασικούς και έπεντείνοντας τη σκέψη του, με συνεχείς έπαφές στο έξωτερικό. Πρέσβευε, άκράδαντα, ζώντας μέσα από τά κομματικά κατεστημένα τής λεγόμενης "παραδοσιακής Άριστερας", ότι μόνο κοινωνική επανάσταση θάφερνε τήν πολυπόθητη άταξική κοινωνία, χωρίς έξουσία.

Τό χουντικό πραξικόπημα τής 21/4/67 τόν βρήκε στο έξωτερικό. Μέσα από τίσ αντιδικτατορικές οργανώσεις του έξωτερικού, άγωνίστηκε κατά τής χούντας, εκδίδοντας φυλλάδια, στά γαλλικά κυρίως, όχι μόνο κατά τής χούντας, αλλά και με τούς δραματισμούς του για τήν μελλοντική κοινωνία, μετά τήν πτώση τής χούντας, στην Ελλάδα.

Ήταν ένας από τούς τρεις καπεταναίους του ΕΛΑΣ που προσέγγισαν στο έξωτερικό τόν Άνδρέα Παπανδρέου για νά οργανώσουν τήν ένοπλη Άντίσταση στην Ελλάδα. Γρήγορα κατάλαβε τό "ποιόν" τής αντίστασης που πρέσβευε ο ΑΠ και άπομακρύνθηκε.

Συνέχισε τόν άγώνα σαν "μοναχικός" αντάρτης, όπως αντάρτης παρέμεινε μέχρι τό θάνατό του.

Ήταν ο άνθρωπος, που τό αντιεξουσιαστικό του πιστεύω τό τηρούσε και στον έαυτό του.

Πολυταξιδεμένος, έδινε διαλέξεις σε όλες τίσ χώρες τής Εύρώπης και τής Άσίας (τελευταίο του ταξίδι στη Βουλγαρία, όπου μας άφηγήθηκε με περίσκεψη τήν τραγική φτώχεια, που επικρατεί εκεί και, όπως μας είπε, τά λιγοστά χρήματα, που είχε μαζί του, είχαν τέτοια αξία, που για πρώτη φορά στη ζωή του αισθάνθηκε πλούσιος).

Δέν δέχτηκε από τό επίσημο κράτος τήν αναγνώριση τής δράσης του και τήν συνταξιοδότησή του, χλευάζοντας τήν έξουσία κι αυτούς που έξαγόραζαν τήν ψήφο τους για λίγα χιλιάδικα ψωροσύνταξης.

Δέν δέχτηκε ποτέ βοήθεια από φίλους και συντρόφους του, μέχρι τό τέλος.

Ήταν ο μοναχικός αντάρτης, που πάρα πολλοί σύντροφοι τόν άγαπούσαν, για τό πνεύμα, τήν καθαρότητα του λόγου, τήν άλήθεια του και τήν άγάπη του για τόν κοινό άνθρωπο.

Πέθανε, όπως έζησε. Ένας αγωνιστής, μοναχικός αντάρτης.

Έμεεις τιμούμε τήν προσφορά του.

Τελευταία σημείωση : Τό κομματικό ίερατείο του σημερινού ΚΚΕ διέπραξε ίεροσυλία, στην κηδεία του, στο Πελόπιο τής Ηλείας.

Ένώ ο Γιάννης Γαλανόπουλος είχε ζητήσει νά μήν γίνουν επικήδειοι, ο εκπρόσωπος του ΚΚΕ (προεκλογική περίοδος γάρ), χωρίς ντροπή (αυτοί που τόν πολέμησαν, τόν διεόγραψαν, τόν άποσιώπησαν), ξεέπασε σε διθυράμβους για τόν καπετάν-Ανέστη. Σά δέν ντρέπονται!...

Μάθαμε ότι του έτοιμάζουν και άφιέρωμα στο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ. "Άς τολήσουν. Θά τούς βγάλουμε τά άπλυτα του ίερατείου τών φυλακών στη φόρα.

Τώρα, πώς γίνεται και ο Γιάννης Σκουλαρίκης (κι αυτός για λίγες ψήφους) νά μιλάει στην κηδεία του πιδ σεμνού αγωνιστή, δέν είναι περιέργο.

Η κάθε λογής έξουσία δέν έχει εύαισθησίες, στην καπιταλιστική τους κοινωνία όλα έπιτρέπονται. Ντροπή τους...

Σ.

Γεννήθηκε το 1918 στο Πελόπιο Ηλείας, όπου τάφηκε στις 7/10/1993. Καπετάνιος στον ΕΛΑΣ, πέρασε στην Αναρχία, στην οποία πρόσφερε τα περιοδικά ΕΠΙΘΕΣΗ και ΚΕΙΜΕΝΑ, κάμπολλες μεταφράσεις και επιμέλειες βιβλίων. Στη χούντα άγωνίστηκε με την ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ. Η άρχουσα τάξη δεν έπαψε ποτέ να τον φοβάται και, πρόσφατα, του "απένευμε" τον τίτλο του "αρχηγού του ΕΛΑ"...

MNHMH

Λίγες μόλις μέρες, μετά την αναχώρηση του Γιάννη Γαλανόπουλου, γεννιόταν ένα "εγγόني" του, όπως, απόλυτα δικαιολογημένα, μπορούμε να χαρακτηρίσουμε το βιβλίο της Ντούνιας Κουσίδου και του Σταύρου Σταυρόπουλου ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑΣ 1950-1953 (Εκδόσεις Φιλιππότη, 1993), όπως, άλλωστε, γράφει και στην εισαγωγή του :

Οι σκέψεις σε λέξεις κι οι λέξεις σε πρόταση σχηματοποιούνταν στο μυαλό του, όταν το τρένο κυλώντας πάνω στις ράγες πλησίαζε τον επόμενο σταθμό.

ΕΤΣΙ ΕΓΙΝΕ «Τι θα 'λεγες; 'Αραγε θα μπορούσαν οι μνήμες των συντρόφων **ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ**: μας να συγκεντρωθούν σ' ένα βιβλίο — απόπειρα καταγραφής — γι' αυτή τη νέα γενιά που σήμερα ανδρώνεται σε μια στυγνή και στεγνή κοινωνία χωρίς οράματα; Για να μάθει τι συνέβαινε τότε;»

Στο μυαλό του πάλευαν το χθες και το σήμερα, το τότε και το σύριο. «Αυτά σκέφτομαι τόση ώρα». Ατάραχη και δήθεν αδιάφορη τον άκουγε. Τα λόγια του ξύπνησαν το από μήνες εφησυχασμένο της είναι. «Τι γνώμη έχεις;» Οι ράγες του τρένου κι οι αράδες-γραμμές του βιβλίου μπλέκονταν σ' ένα αξειδιάλυτο κουβάρι αναμνήσεων με κόμπους τα ερωτηματικά.

Την επόμενη μέρα συναντηθήκαμε ξανά. Η μέρα ζεστή, μάς έφερε σ' ένα απόσκιο καφεενάκι. Ψάχναμε για το σκελετό της δουλειάς. Πάνω στο μαρμάρινο τραπέζακι ακουμπήσαμε κάποια χαρτιά και καναδυό βιβλία. Η κουβέντα μας ανοιχτή. Θα 'λεγες πως θέλαμε να τα πούμε αυτά σε όλους, σκαλίζοντας μνήμες, ψάχνοντας πιθανά ντοκουμέντα, που θα βοηθούσαν το σχεδιασμό της δουλειάς μας. Πλάϊ μας ρέμβαζε ένας σεβάσμιος γέροντας, με γκριζα μαλλιά, στεγνό πρόσωπο, μια ρυτίδα κατεβαίνει ανάμεσα στα φρύδια, ύφος όλο απόφαση. Παρακολουθούσε μ' ενδιαφέρον την κουβέντα μας.

Ο σεβάσμιος γέροντας — φίλος — ας μας συγχωρεθεί η οικειότητα, Γιάννης Γαλανόπουλος-καπετάν Ανέστης, κουβαλάει μια μεγάλη εποχή πάνω στους γυρτούς του ώμους, που εμείς διαβάσαμε στα βιβλία κι ακούσαμε απ' τους γονείς μας, μια εποχή που δεν τη ζήσαμε.

Αυτή η συνάντησή μας στάθηκε σημαντικά πολύτιμη για μας, γιατί λίγο πολύ οριοθέτησε τη δουλειά μας, γιατί μας έκανε πióτερο προσεκτικούς. Μας είπε:

«Ναι. Σωστό αυτό που ξεκινάτε. Πρέπει να μείνει η εμπειρία αυτή τυπωμένη σε κάποιο χαρτί. Αλλά για σταθείτε: Εισείς τα σχολιαρούδια του 1960 και μετά δεν ξεφυτρώσατε σαν μανιτάρια στις οργανώσεις του Κινήματος. Κάποιους άλλους διαδεχτήκατε. «Τους ΕΠΙΟΝίτες!» «Μη βιάζεστε. Ακούστε με αν θέλετε. Αυτό σας το ξεκίνημα πρέπει να γίνει κατά το δυνατό πιο ολοκληρωμένο.

ΣΤΙΣ
3/10/93
έφυγε
ΕΛΕΥΘΕΡΗ

η
Κατερίνα Γώγου

Ο,τι
κι αν πουν
μερικοί
- λίγοι - πολλοί -
αυτή την
ελευθερία
δεν θα της
την
πάρουν

Είμαι ελεύθερη ελεύθερη ελεύθερη
κι όταν έρθει καιρός
ποιά δα κρέμεται στο τσίγγι

τό πετάει μου σαν τομάρι
απ' τους κρατικούς έκδορες και τη ποσοκρίσια
ή φαντασία μου δα τρέχει... τρέχει... τρέχει

είμαι γωγάτη από τώρα τρέχει... γωωωωω

Προς τις τουρκοκυπριακές αρχές
ΔΗΛΩΣΗ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΤΟΥ SALIH ASKEROGUL

Εγώ ο Σαλίχ Ασκέρογλου, σαν άνθρωπος που αγαπά την ειρήνη, καταδικάζω όλους τους πολέμους και όλους τους στρατούς γιατί προκαλούν τη σφαγή εκατομμυρίων ανθρώπων. Αρνούμαι να υπηρετήσω στο Στρατό των Τουρκοκυπριακών Δυνάμεων Ασφαλείας.

Σαν τουρκοκύπριος δεν θεωρώ τον Ελληνοκύπριο σαν εχθρό μου. Πιστεύω ότι η έχθρα μου απέναντι σε ένα Ελληνοκύπριο θα προκαλέσει την έχθρα ενός Ελληνοκύπριου προς ένα Τουρκοκύπριο. Η άρνηση μου να υπηρετήσω στο στρατό θα μπορούσε να σημαίνει ένα ατομικό λιγώτερο ανάμεσα στους πολλούς εχθρούς. Ελπίζω ότι (ή πράξη μου) θα αποτελέσει μόνο την αρχή. Πιστεύω ότι οι πολέμοι μπορούν να προκαλέσουν μόνο δάκρυα, αιματοχυσίες, καταπίεση από τον σωβινισμό, καταστροφή του ανθρώπινου πολιτισμού και του περιβάλλοντος ενώ σε καμία περίπτωση δεν λύνει προβλήματα.

Γνώρισα τη Γιώτα το 1990. Ερωτητήκαμε στη νότια Κύπρο όπου υπάρχει ένα καταπιεστικό, εχθρικό και σωβινιστικό περιβάλλον για τους Τουρκοκύπριους. Η αγάπη μας ήταν πάνω από όλα αυτά. Δραπετεύσαμε από ένα περιβάλλον όπου η αγάπη μεταξύ ενός Τουρκοκύπριου και μιας Ελληνοκύπριας ήταν απαγορευμένη και ήρθαμε στο Βόρειο τμήμα της Κύπρου όπου και συνελήφθηκα. Ήθελαν να συλλάβουν και τη γυναίκα μου αλλά αντιστάθηκα σ' αυτό διότι ήταν έγκυος. Τους ζήτησα να τη στείλουν στην οικογένειά μου. Κατά τη διάρκεια της κράτησής μου ήθελαν να πω όλες τις εμπειρίες μου στον τύπο. Αρνήθηκα να το κάνω διότι φοβόμουν ότι θα χρησιμοποιούσαν το γεγονός οι σωβινιστές για σκοπούς προπαγάνδας. Μετά απ' αυτό με υποχρέωσαν να διαβάσω μια δήλωση στον τύπο υπο την απειλή ότι θα έδιωχναν τη σύζυγό μου στην Ελληνική πλευρά.

Αργότερα με υποχρέωσαν να υπογράψω ένα έγγραφο με το οποίο απέρριπτα το δικαίωμα μου να υπηρετήσω σαν έφεδρος αξιωματικός στον στρατό.

Σήμερα (24 Σεπτεμβρίου 1993) με καλούν να καταταχθώ στον στρατό. Θα με διδάξουν πως να σκοτώνω ανθρώπους. Ποιό εχθρό θα πρέπει να σκοτώσω; Τη γυναίκα μου Γιώτα, τη κόρη μου Μελίσα ή τους συγγενείς τους και τους φίλους τους; Οι εχθροί του στρατού δεν είναι οι δικοί μου εχθροί. Αν τα πράγματα ήταν έτσι δεν θα είχαμε τη Γιώτα για σύζυγο μου. Πως μπορεί αυτοί που στο στρατό θα είναι οι εχθροί μου στο σπίτι μου να είναι η γυναίκα μου και η κόρη μου; Πως θα αγκαλιάσω τη γυναίκα μου και τη κόρη μου όταν θα φορώ τη στολή του στρατού;

Όπως πολλοί Τουρκοκύπριοι νέοι και απόφοιτοι Πανεπιστημίων έτσι και εγώ μετανάστευσα για να αποδύω τη στρατιωτική θητεία. Λόγω των προβλημάτων που είχα χρησιμοποιώντας το Τουρκοκυπριακό

συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

διαβατήριο για να ταξιδεύω, πήγα στη Νότια Κύπρο το 1990 για να αποκτήσω διαβατήριο της Κυπριακής Δημοκρατίας. Στη Νότια Κύπρο αντιμετώπισα ένα παρόμοιο σύστημα όπως και στη Βόρεια Κύπρο το οποίο δεν εξασφαλίζει ένα ασφαλές μέλλον σε εμένα και άλλους Τουρκοκύπριους. Ο σοβινισμός δεν μας άφηνε μόνους και στις δύο πλευρές. Οι εμπειρίες μου με έκαναν να συνειδητοποιήσω τις πραγματικότητες στη Κύπρο και μου έδειξαν ότι το πραγματικό πρόβλημα είναι οι στρατοί και ο σοβινισμός. Αυτό με έκανε να παρουσιάσω ενώπιον ολόκληρου του κόσμου σαν αντιροσσίας συνείδησης.

Ακοόγοντας τη φωνή της συνείδησης μου και παράλληλα με την ευσυνειδησία και τα ηθικά, ανθρωπιά και ειρηνικά πιστεύω μου, δηλώνω δημόσια ότι αρνούμαι να υπηρετήσω σ' οποιοδήποτε στρατό κάτω απ' οποιοδήποτε συνθήκες. Είμαι έτοιμος να υπηρετήσω σ' οποιαδήποτε κοινωνική υπηρεσία η οποία δεν έχει σχέση με τον στρατό.

Ζητώ την υποστήριξη όλων φιλειρηνιστών και αντισοβινιστών της Κύπρου και του κόσμου ολόκληρου για να αποτραπούν οποιαδήποτε προβλήματα θα μπορούσαν να προκληθούν σε εμένα, τη γυναίκα μου και την μικρή μου κόρη.

Salih Askerogul

~~ΚΑΤΑΡΧΗ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΑ~~

Κι ύστερα, γιατρέ,
την κάθε αυγή, γιατρέ,
με τα χαράματα,
πάντα
η καρδιά μου,
στην Ελλάδα,
(όπως και στην Τουρκία και στην Κύπρο)
ντουφεκίζεται...

NAZIM XIKMET

20/10/1993

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Η δίκη του Τουρκοκυπριου αντιρρησία συνείδησης Σαλίχ Ασκέρογλου που κρατείται από τις 27/9/1993 στις φυλακές του καθεστώτος Ντενκτάς-Ερογλου, έχει ορισθεί για τις 2 Νοεμβρίου οπότε και αναμένεται να εκδοθεί και η απόφαση του στρατοδικείου.

Ο Ασκέρογλου αντιμετωπίζει μεταξύ άλλων και τη κατηγορία για "εκφώνηση δημοσίως λόγων που δυνατόν να επηρεάσουν αρνητικά τα αισθήματα των Τουρκοκυπρίων απέναντι στο σάτευμα". Ο Σαλίχ Ασκέρογλου στη δήλωση του ανέφερε μεταξύ άλλων ότι οι Ελληνοκύπριοι είναι εχθροί του στρατού και όχι δικοί του εχθροί και πως δεν μπορεί να πολεμήσει την οικογένεια και τους φίλους της Ελληνοκυπριας γυναίκας του Γιώτα Νικολάου η οποία στο μεταξύ έχει εκδιωχθεί στις περιοχές που ελέγχει η Κυπριακή Δημοκρατία μαζί με τη 4μηνη κόρη τους Μελίσα.

Εξ άλλου μέλη της ομάδας συμπαράστασης στον Ασκέρογλου δέχονται μεγάλες πιέσεις από όργανα του καθεστώτος. Ο Αυστριακός Αντρέας Ραμπλ 32 χρ και ο Γερμανός Μαρτιν Χάντκε 30 χρ, εκπρόσωποι διεθνων ειρηνιστικών και αντιμιλιταριστικών οργανώσεων και οι οποίοι συνελήφθησαν στις 18/10 ενώ μοίραζαν φυλλάδια συμπαράστασης στον Ασκέρογλου έξω από τη φυλακή όπου κρατείται στη κατεχόμενη Λευκωσία, βρίσκονται ήδη στη 10η ημέρα απεργία πείνας και σύμφωνα με πληροφορίες η κατάσταση της υγείας τους έχει κλονισθεί σε επικίνδυνο βαθμό. Σήμερα 20/10 αναμένεται να οδηγηθούν ενώπιον δικαστηρίου.

Η σύλληψη και η συνεχιζόμενη κράτηση των δυο ευρωπαϊων ειρηνιστών έχει προκαλέσει θύελλα διαμαρτυριών από ευρωπαϊκές οργανώσεις, βουλευτές, ευρωβουλευτές και κόμματα ενώ την κατάσταση παρακολουθεί από κοντά και η Διεθνής Αμνηστία. Οι οργανώσεις ζητούν την χωρίς όρους απελευθέρωση των τριών κρατουμένων και τον τερματισμό των διώξεων κατά των αντιρρησιών συνείδησης.

Διώξεις και πιέσεις ασκούνται και κατά των Τουρκοκυπρίων μελών της ομάδας συμπαράστασης. Όργανα του καθεστώτος ερεύνησαν στις 19/10 το σπίτι της ποιήτριας Νεσέ Γιασίν ενώ άλλοι δέχονται αφόρητες πιέσεις και εκβιασμούς.

20/10/93

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ (ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ)

Νεώτερες πληροφορίες αναφέρουν ότι για το θέμα των δύο ευρωπαϊων που κρατούνται από το καθεστώς Ντενκτάς- Ερογλου, έχουν κινητοποιηθεί τα Υπουργεία Εξωτερικών της Αυστρίας και της Γερμανίας ενώ σε συγκεντρώσεις που έγιναν στο Γκρατς της Αυστρίας και στο Βερολίνο έχουν μαζευτεί χιλιάδες υπογραφές υποστήριξης ζητώντας την άμεση απελευθέρωση των τριών κρατουμένων και το τερματισμό των διώξεων κατά των μελών της ομάδας συμπαράστασης. Στις εκδηλώσεις συμπαράστασης πρωτοστατούν το κόμμα των πρασίνων με την υποστήριξη άλλων κομμάτων, ειρηνιστικές και αντι-μιλιταριστικές οργανώσεις καθώς και οι γονείς των δυο ευρωπαϊων κρατουμένων. Ο αυστριακός και γερμανικός τύπος ασχολείται καθημερινά με το θέμα και δέχεται κατά δεκάδες επιστολές από αναγνώστες.

Οι συνθήκες κράτησης των τριων ειρηνιστών σύμφωνα με έγκυρες πληροφορίες είναι αθλιες, δεν έχουν όμως κακοποιηθεί.

Ομάδα συμπαράστασης στον
Σαλίχ και τη Γιώτα

ΛΕΜΚΕΣΟΣ-ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Στις 18/10 συνελήφθησαν και εξακολουθούν να βρίσκονται στα χέρια των τουρκοκυπριακών αρχών οι αντιμιλιταριστές Μάρτιν Χάντκε και Αντρέας Ράμπλ, γερμανός και αυστριακός αντίστοιχα.

Και οι δύο έχουν ξεκινήσει απεργία πείνας και αναμένεται να περάσουν από στρατοδικείο την Παρασκευή 29/10.

Αιτία της σύλληψης τους ήταν ότι μοίραζαν προκηρύξεις και διαδήλωσαν στον τουρκικό τομέα της Λευκωσίας για να συμπαρασταθούν στον πρώτο (και ελπίζουμε όχι τελευταίο) πονοκέφαλο τέτοιου είδους που απέκτησε το καθεστώς του Ντενκτάς : τον πρώτο τουρκοκύπριο αντιρρησία συνείδησης Σαλίχ Ασκερογούλ.

Ο Σ.Ασκερογούλ κρατείται από τις 24 Σεπτέμβρη εξαιτίας της άρνησης του να υπηρετήσει τον τουρκοκυπριακό στρατό.

Στις 29 Σεπτέμβρη λίγες μέρες μετά τη σύλληψη του οι τουρκοκυπριακές (τ/κ) αρχές απέλασαν στον ελληνικό τομέα της Κύπρου τη φίλη του, ελληνοκύπρια Γιώτα Νικολάου με την οποία έμεναν μαζί.

Ο Σ.Ασκερογούλ πέρασε χθές (το κείμενο γράφεται στις 26/10) από στρατοδικείο στη Λευκωσία. Το αποτέλεσμα της δίκης δεν είναι γνωστό μέχρι αυτή την ώρα.

Δεν χρειάζεται φυσικά να μιλήσουμε για τους αυτονόητους κινδύνους του εγχειρήματος τόσο του Ασκερογούλ, όσο και των δύο συμπαραστατών του.

Αν η Τουρκική "δημοκρατία" βρίσκεται ακόμα κάτω από τη σκιά του στρατιωτικού πραξικοπήματος τα τελευταία 14 χρόνια και της παρατεινόμενης μιλιταροποίησης της κοινωνίας, εξαιτίας τόσο του Κουρδικού, και των εξελίξεων της σύρραξης στον Κόλπο αλλά και της συνεχιζόμενης εξαθλίωσης μεγάλων κομματιών του πληθυσμού που κυφορούν πάντα -- παρά τα φαινόμενα -- έντονες κοινωνικές εκρήξεις, μπορούμε εύκολα να φανταστούμε σε ποιο βαθμό φτάνει η μιλιταροποίηση σε ένα κράτος όπως

αυτό της Β.Κύπρου που χωρίς καν διεθνή αναγνώριση επιδιώκει χάρη στη στήριξη των τουρκικών τανκς.

Έτσι λοιπόν -- αν θυμηθούμε και την περίπτωση του ελληνοκύπριου Γιάννη Πάρπα και τους ήδη 9 (αν μετράμε σωστά και μάλιστα δίχως να ζητάνε εναλλακτική θητεία) αντιρρησίες συνείδησης στην Τουρκία -- , το τετράγωνο Ελλάδα, Βόρεια και Νότια Κύπρος και Τουρκία, κλείνει (ή πιο σωστά ανοίγει) στο πιο νευραλγικό (ίσως κομμάτι του, με άλλο ένα αντιμιλιταριστικό "παρών".

Δεν μπορούμε παρά να παρατηρήσουμε πως όσο δημιουργούνται παρόμοια πεδία δράσης άλλο τόσο η ανάγκη συντονισμού ξαναπροβάλλει έντονα, μόνο που βέβαια τα στοιχεία δεν είναι για να κερδίζονται πάντα. Η έκφραση επομένως της αλληλεγγύης μας στους τρεις συντρόφους της Λευκωσίας (αλλά και σε άλλους που ίσως ακολουθήσουν) είναι περισσότερο από χρήσιμη.

Πόσο μάλλον που ο ένας απ' αυτούς είναι παλιός μας γνώριμος.

Ο αυστριακός Αντρέας Ράμπλ, ολικός αρνητής στρατεύσης προσέφερε τα μέγιστα τόσο με την ενημέρωση που ανέλαβε να διεκπεραιώσει σε ευρωπαϊκό επίπεδο σχετικά με τις συλλήψεις ελλήνων αρνητών στρατεύσης τα τρία τελευταία χρόνια αλλά και με την εδώ παρουσία του σε στρατοδικεία. Και ακόμα δεν ξεχνάμε τη σύλληψη του με άλλους οκτώ συντρόφους στα Χανιά τον Αύγουστο του '89 κατά τη διάρκεια του αντιμιλιταριστικού κάμπινγκ και βέβαια την πολύ χρήσιμη έκδοση που ανέλαβε και κυκλοφόρησε σχετικά με τον Τουρκικό μιλιταρισμό και το αντιμιλιταριστικό κίνημα στην Τουρκία, τη βοήθεια δικτύωσης και πληροφόρησης που παρείχε στους τούρκους συντρόφους και ακόμα τη συμβολή του στη διοργάνωση της Διεθνούς Συνάντησης Αντιρρησιών Συνείδησης (ICOM) που έγινε φέτος το καλοκαίρι στη Σμύρνη.

Οι καιροί δεν αρκούν για να θολώσουν τις μνήμες μας.

--- ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΣΑΛΙΧ ΑΣΚΕΡΟΓΟΥΛ
--- ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΜΑΡΤΙΝ ΧΑΝΤΚΕ ΚΑΙ
--- ΚΑΤΩ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ